

HỒ THẸN

Cảm ơn, Anh Neville. Chúa ban phước cho anh!

Xin chào các bạn. Thật vui được có mặt ở đây sáng nay. Và tôi nghĩ tôi đã làm một... Tôi là người không mời mà đến chiếm mất thì giờ của Anh Neville. Đang ngồi phía sau đó cùng với bài giảng của anh ấy, chuẩn bị cho bài giảng; thì tôi đi vào, anh ấy gấp bài của mình lại, rồi nói, “Tốt quá...”

2 Điều đó nhắc tôi về những năm trước. Tôi thường gặp một anh em da màu ở đây, tên là Anh Smith, và Chị Cross. Họ là những bạn rất tốt của tôi. Và khi tôi bước vào tòa nhà vào buổi tối, người anh em lớn tuổi đó thường... Anh ấy có bộ ria trắng. Không biết có ai trong anh em còn nhớ anh ấy, hay không. Và anh ấy ở trên bục giảng, anh em biết đấy. Rồi tất cả họ sẽ cùng hát bài, “Áy Là Đường Lên Thiên Đàng.” Và Anh Smith, anh ấy cứ ngồi như thế này, anh em biết đấy. Còn tôi thì đi cửa sau vào.

3 Có một cô bé, hầu như thật đen, cô ấy thường ngồi trong góc. Cô bắt đầu vỗ tay, hát, “Tôn Cao Ngai,” bài hát đó, anh em biết. Họ hát bằng giai điệu riêng của họ, anh em biết. Rồi trong một góc kế tiếp, là người nào khác, nói, hát lại lần nữa, “Tôn Cao Ngai.” Ô, đó là bài mà họ hát khi tôi đi vào cửa. Tôi thật sự yêu mến nhóm người ấy.

4 Và vì thế Anh Smith ngồi phía sau đó, một chút, anh em biết đấy, anh ấy hầu như là loại người trầm lặng. Anh ấy sẽ nói, “Mời vào, quý mục sư, để mũ nghi ngơi.” Không phải “nghỉ ngơi”; mà “để mũ nghi ngơi,” đấy. “Mời vào, thưa quý mục sư, để mũ nghi ngơi.” Anh ấy sẽ đứng lên đó, và, tôi có thể nói cách mà anh ấy đã bắt đầu, tôi bước vào cũng làm như mọi người, đấy.

5 Anh ấy sẽ nói, “Tốt quá,” anh ấy nói, “anh bạn trẻ, anh biết không,” anh nói, “Tôi—tôi đang ngồi đây cứ tự hỏi, ‘Chúa ôi, Ngài sẽ cho con nói điều gì đây?’” Anh tiếp, “Ngài—Ngài—Ngài cứ lắc đầu, lắc đầu Ngài với tôi. ‘Ta sẽ không cho con nói điều gì cả.’” Nói, anh nói, “Tôi thấy Trưởng lão Branham bước vào phía sau đó, và tôi bèn nói, lúc ấy, ‘Lạy Chúa, con vừa chợt nhớ...’” Thế đấy, tôi đã vào đúng lúc cho điều đó!

6 Chào Anh George Wright, anh khỏe không, thưa anh? [Anh Wright nói, “Ồ, khỏe. Tất nhiên.”—Bt.] Chúa ban phước cho anh, Anh Wright! Tất nhiên. [“Anh Elijah ở phía sau đó.”] Ô, đúng không? Anh Elij’ Perry, anh ấy nói, ở phía sau đây. Anh ở đâu, Anh Elij’? Tôi không gặp anh đã lâu... Ô, chà, ôi Chúa! Bây giờ chúng ta phải có một buổi nhóm đúng với tên gọi ở đây! Elij’ Perry, George Wright, và vài anh em lâu năm mà trước đây thường nhóm lại đây khi anh em hầu như phải lấy tay, giữ cánh cửa,

khi gió mạnh. Vui mừng gặp lại anh chị em! Mẹ, Chị Wright đi với anh chứ? Chị Wright có ở đây không? Chị ấy cũng ở lại phía sau đó. Vâng, thưa quý vị. Ô, thật tốt biết bao! Chị Perry, tôi thấy mặt tất cả họ lúc này. Ô, thật là tốt. Thật tốt được vào. Thật tốt được ngồi trong những nơi này. Thật tốt được ở với nhau.

7 Tôi đã dự định, thật khó khăn, trở lại đây; đã cuu mang trong lòng. Tôi vừa mới trở về từ châu Phi, như tất cả anh em đều biết. Và khi tôi đi qua đó, tôi chỉ có một thị thực ngắn hạn, và không muốn cho phép tôi, không để cho tôi giảng bởi vì tập quá nhiều người lại với nhau. Họ đang trông đợi một cuộc nổi dậy ở đó vào bất cứ lúc nào, và—và họ—họ không cho tôi giảng vì tập trung quá đông người. Điều duy nhất tôi có thể làm, là nhờ tổ chức nào đó do chính quyền đại diện, trong chính quyền, mời tôi đến, rồi lúc đó thì chính phủ mới tự động cho lực lượng dân quân đến bảo vệ an ninh. Anh em thấy đó, họ chỉ... Sắp có một cuộc nổi loạn, và tình hình chung ở đó chỉ thế thôi. Giống như mọi sự đã nắm trong tay cả rồi, đấy. Viên chức chính phủ đó nói, “Lần trước ông ấy đến đây, đã có khoảng một phần tư triệu người tập trung lại.” Và người đó nói, “Thế thì, anh thấy đấy, đó chính là điều mà chủ nghĩa cộng sản luôn cảnh giác, một cuộc nổi dậy.” Vì thế, tôi không thể giảng được.

8 Những người kia đứng ở đó, vẫy tay, và khóc, “Xin nhớ đến mẹ tôi! Xin nhớ, anh tôi đã chết! Của tôi...” Ở đấy, và đằng sau một thanh chắn, anh em biết, những thanh chắn bằng dây điện, và nó đúng là làm cho anh em cảm thấy thật ghê rợn. Thế là tôi quay về nhà.

9 Rồi tôi nghĩ, “Thôi được...” Con trai tôi, Joseph, ở phía sau đó, về môn đọc điếm của nó hơi thấp. Và nó đã... Nó đã vượt qua được rồi, nhưng nó phải nắm vững môn đó; không đọc khá tốt. Vì vậy tôi nghĩ, “Thôi được, chúng ta sẽ phải ở nhà một thời gian ngắn.” Rồi tôi nói, “Nếu chúng ta ở nhà, thì kỳ nghỉ của mấy đứa nhỏ coi như mất tiêu.” Vì thế chúng tôi cứ hoãn lại, và chuyển nó sang phần khác trong tháng Tám, và để... rồi quay lại đó trong hai, ba tuần.

10 Tôi nói, “Tôi tin, trong khi chúng ta quay lại đó, tôi sẽ chỉ tham dự và tổ chức một buổi nhóm. Chúng ta sẽ nhóm tại thánh phòng của nhà trường trên đây, và—và chúng ta sẽ có đợt nhóm từ ngày hai mươi tám cho đến đầu tháng, một sự nhóm tại thánh phòng nhà trường. Tôi muốn giảng đề tài về sự đổ ra bảy Bát thanh nộ cuối cùng.” Vì thế tôi kêu gọi trước, và chúng ta có thất vọng một chút. Họ sẽ không cho chúng tôi thuê những trường này nữa, quá nhiều đám đông người tập trung. Chúng ta không còn chỗ nào khác. Thế rồi tôi quyết định, trong khi tôi quay lại đây, thay vì...

11 Chúng ta không thể chứa tất cả những người đến dự, nếu chúng ta quảng bá... Nó chưa hề được thông báo rộng rãi, lúc này. Vì thế nếu chúng tôi cố dồn hết người vào đền tạm ở đây, thì không thể nào làm được. Xem đây, nó thật... năm ngày ở tại đây sẽ là kinh khủng.

12 Vì vậy, ngồi trong đó nói chuyện với Anh Neville cùng Anh Wood, và họ, chúng tôi đã quyết định làm thế này. Nếu chúng ta không thể, thay vì thế, không nhóm cùng một lần được thì chúng ta sẽ chia làm năm buổi nhóm; đó sẽ là ngày hai mươi tám, hai mươi chín, ba mươi, ba mốt, và ngày một.Ồ, tôi cảm thấy nếu như vậy, thì chúng ta sẽ bắt đầu Chúa nhật tuần tới, chúng ta có thể có hai buổi nhóm, sáng Chúa nhật và tối Chúa nhật, đó là ngày mười tám. Và rồi ngày—ngày hai mươi lăm, chúng ta nhóm vào sáng Chúa nhật và tối Chúa nhật. Thế là bốn buổi nhóm. Rồi mùng một tháng Tám, sẽ nhóm sáng Chúa nhật và tối Chúa nhật. Vậy chúng ta có sáu buổi nhóm, và thế thì sẽ không bị tắc nghẽn về người như vậy. Và tôi nghĩ thế.

13 Anh em không nghĩ điều đó sẽ tốt hơn là dồn ép mọi người quá đông lại, cùng mọi thứ chẳng? Thế thì cũng chừng đó chúng ta chia làm hai buổi nhóm, vừa sức chúng ta, mà mọi người khỏi phải xô đẩy chen lấn nhau. Vì năm đêm, liên tục, thì chắc hẳn sẽ khó.

14 Và tôi muốn gặp các anh em trong ban trị sự và các trưởng lão ở đây, trong khi tôi ở đây.

15 Điều này đang thích hợp ở mọi nơi. Chúng ta đang sống trong những ngày cuối cùng này, đến nơi mà Phúc âm không có—những sự vượt trội như Nó nên có. Nó không có những quyền mà Nó nên có. Tất cả gói gọn lại trong chính trị và các thứ, và chỉ giống như một liên minh. Và đó là điều cuối cùng nó phải đến, bởi vì dấu hiệu con thú phải đến qua một liên minh, chúng ta biết thế. Vì vậy chúng—chúng ta... Vì, đó là sự tẩy chay, “không ai có thể mua hay bán được, trừ ra kẻ có dấu hiệu con thú.”

16 Và giờ đây tôi muốn tìm hiểu, qua các trưởng lão. Tôi cảm thấy được dẫn dắt. Tôi chưa bao giờ đói khát như vậy trong lòng về Đức Chúa Trời, trong cả đời tôi, hơn là bây giờ, đây. Vì... Và tôi—tôi muốn có cái trại riêng của mình và đồ đạc của—của tôi, như Chúa đã cho tôi một khái tượng, và tôi tin thì giờ đó ở ngay bây giờ lúc này. Và tôi muốn thấy trong khi tôi ở đây, tại sao chúng ta không kiếm cái trại.

17 Và—và rồi khi chúng tôi đi, giống như đến đây Jeffersonville, thay vì có chỉ một ngày hoặc hai, hoặc ba ngày hay bốn ngày, chúng tôi có thể đi ra ở đây và dựng lên trại này, và có hai hay ba tuần, anh em thấy đó, và thật sự không ai có thể nói điều gì về nó cả. Chúng ta có thể sử dụng một

công viên chơi bóng, hoặc, nếu họ không muốn cho chúng ta cái công viên đó, thì có một nông gia ở đây sẽ dành cho chúng ta một nông trang. Chúng ta sẽ thuê nông trang và—và dựng trại lên. Điều duy nhất chúng ta thật sự phải làm ở đó, sẽ là làm những tòa nhà ngoài trời của—của chúng ta, vân vân, và cho những tiện nghi khác của chúng ta. Và điều đó có thể được thực hiện dễ dàng. Rồi chúng ta sẽ bắt đầu tổ chức những buổi nhóm như thế bởi vì đó là theo khái tượng từ Chúa, và nó sẽ được làm theo cách đó.

18 Và rồi trên đường đến, ngày hôm qua, và tìm thấy, anh em biết đấy, *điều này, điều kia*. Và một trong những bạn tốt của tôi, cũng đi trên đường đó, nói, “Chào Billy.” Tôi nhìn anh, mái tóc trắng như tuyết, *mà* vì bị đau dạ dày quá nặng. Anh chàng ấy bằng tuổi tôi. Chúng tôi đã chạy chơi với nhau, anh là thanh niên đẹp trai, khi tôi còn trẻ. Điều đó gợi cho tôi một cảm giác buồn rười rượi.

Con trai nhỏ của tôi, Joseph, nói, “Sao ba buồn vậy, hà Ba?”

19 “Ồ,” tôi nói, “ba không thể giải thích cho con được, Joseph à. Đây, ba không thể, không thể nói với con được.”

20 Và tôi nhìn xem Elij' Perry đang ngồi phía sau đó, cùng Bà Perry; giống như hôm qua họ là cặp vợ chồng tóc đen ngoài đó, sống cạnh nhà tôi, khi chúng tôi có chiếc thuyền cũ, Wahoo, thả sông và bắt cá ban đêm. Nhìn thấy họ cả hai đều bạc đầu, anh em biết đấy, nó nói lên một điều, đó là hồi còi nhỏ báo hiệu rằng, “Anh không còn nhiều thời gian nữa.” Hiểu không?

21 Vì thế, tôi muốn từng ngày của đời mình được tính cho Ngài. Những gì tôi còn lại, thì giờ tôi có, tôi muốn dành nó cho nơi nào đó để làm cái gì đó, nếu không còn gì nữa hơn đứng trên một góc phố, làm chứng về sự vinh hiển và tôn trọng của Đức Chúa Trời. Và tôi—tôi đến đây vì mục đích ấy.

22 Và tôi có một nơi bí mật nhỏ bé ở đây tại Green's Mill, Indiana. Nó không phải là một thành phố, lúc này, nó là—nó là một hoang mạc. Và một số người đã tiếp quản nó, và họ sẽ không hề để cho anh em đặt chân lên đó. Nhưng tôi có một hang động ở đó mà họ sẽ không thể phát hiện khi tôi vào bên trong. Tôi đi vào lúc ban đêm, và người ta sẽ không hề biết tôi vào hoặc ra lúc nào. Và người ta cũng chẳng biết hang động đó ở đâu, mà dẫu có biết cũng không thể nào vào bên trong được. Tôi muốn đi vào đó và thưa chuyện với Chúa, một lúc, tôi thấy rằng điều đó cần thiết.

23 Vợ tôi, nàng muốn đến, muốn trở lại thăm viếng loanh quanh, cùng Rê-bê-ca và Sa-ra, và họ, với các bạn của chúng. Và chúng tôi trở lại đây trong ba tuần nữa, và nếu Chúa muốn.

24 Và tôi nghĩ, thay vì cố gắng nhồi nhét tất cả dân sự với nhau, cho những buổi nhóm trong đền tạm ở đây... Dĩ nhiên, điều này tùy thuộc vào chúng ta, tùy thuộc Chúa, ban cho chúng ta. Và có trang bị máy điều hòa. Giống như có một buổi nhóm sáng Chúa nhật, một buổi nhóm tối Chúa nhật. Điều đó giúp mọi người trở về nhà mình, rồi đợi cho đến tuần kế tiếp.

25 Tôi không nghĩ là mình có thể đảm nhận và—và chính thức giảng trọn đề tài về sự trút xuống của những Bát thanh nộ cuối cùng ấy, bởi vì chúng là Sứ điệp rất, rất ư là vĩ đại. Nhưng tôi có thể cầu nguyện cho người đau, và làm những việc mà... Tôi cũng có những Sứ điệp, như Chúa sẽ ban cho tôi, dành cho hội thánh. Suốt cả tuần, tôi sẽ rời khỏi đây để đi vào một nơi nào đó hoang vắng và học hỏi, trở lại vào sáng Chúa nhật, có buổi nhóm sáng Chúa nhật như thế này, và một buổi nhóm tối Chúa nhật. Mục sư trẻ tuổi đầy ơn nhất của chúng ta, Anh Neville, tôi đã hỏi ý kiến anh ấy điều đó đem lại sự hài lòng với anh ấy không. Điều đó sẽ choán mất tất cả các buổi nhóm của anh ấy, nhưng anh ấy vui mừng nhường nó cho—cho điều đó. Tôi thật sự...

26 Anh Capps, anh ấy, tôi đoán, cũng bị sốt cao nói sảng, và tôi thấy anh đã rời khỏi đây, với—với Anh Humes. Và Chúa dự bị một Anh Mann ở đây thật sự để đảm nhận đúng nơi, và đúng chỗ. Anh em biết, cách Đức Chúa Trời sẽ làm những việc như thế há không kỳ diệu sao? Ngài luôn luôn làm mọi việc thật đúng lúc. Tôi đến và tôi đã nghe người nào đó giảng. Tôi nói, “Điều đó không... Tôi tin...”

27 Anh Capps, anh đến Tucson, và tôi nghĩ điều đó đã lừa anh nhanh chóng, anh sốt khoảng một trăm mười độ. Anh không muốn làm gì khi đó cả, vì thế anh ra đi, anh đi với Anh Humes, và đi đến Phoenix. Dĩ nhiên, cơn sốt lên đến một trăm mười lăm mười sáu, mười tám độ ở đó. Tình trạng ấy vẫn tệ hơn, vậy tôi nghĩ anh ấy đến Texas sau đó; anh ấy, cố gắng tìm một chỗ.

28 Nhưng anh em không nên ở Arizona vào lúc này trong năm, tôi nói cho anh em biết. Một trăm bốn mươi độ, ngày hôm nọ, thứ Sáu tuần trước, một trăm bốn mươi độ, tại Parker. Và đó là nơi Anh Craig, thuộc viên hội thánh ở đây, sống tại đó. Anh em có thể đập bể một quả trứng, nó sẽ được rán chín trước khi chạm đất. [Anh Branham cười—Bt.] Anh em, anh em khắc nhớ và—và độ ẩm không còn nữa, nó chỉ... Không có hơi ẩm cũng không có gì cả, nó thật là một lò nướng bánh thời điểm này trong năm. Nhưng từ khoảng tháng Mười một, Mười hai và tháng Giêng, tuyệt vời. Nhưng khi đến khoảng tháng Ba và tháng Tư, thì tốt hơn là anh em nên đi khỏi đó nếu như anh em không muốn ngạt thở.

29 Và vì vậy Anh Capps và họ tình cờ đến thật đúng lúc đó, mà tôi nghĩ họ kiệt sức. Vì thế có lẽ Chúa cho điều đó xảy đến vì một mục đích. Tôi tin điều này, rằng Đức Chúa Trời dẫn bước người công bình. Đôi khi đường như gian khổ.

30 Giống như ngày nọ trên chuyến đi này đến Phi châu, tôi rất tin chắc rằng tôi đi trong ý muốn của Chúa. Vì, cách đây một năm, tôi xuống miền Nam, tổ chức một đợt nhóm, và, họ—họ, tôi nghĩ...

31 Một số người đến từ tổ chức đó, nói rằng, “Anh có thể đến, giảng qua Hội Thương Gia Cơ Đốc, nhưng chúng tôi sẽ chẳng có liên quan gì với tổ chức đó cả.”

32 Chà, tôi không muốn xung đột với các người đó ngay trên việc ấy, anh em biết đấy, gây ra xung đột. Tôi—tôi muốn làm họ thấy dễ chịu với nhau. Vì thế tôi chỉ nói, “À...” Viết cho họ một lá thư, tôi nói, “Hãy nhớ, tôi đã cố gắng đến Phi châu trong nhiều năm, lần nữa, cảm thấy rằng chức vụ tôi chưa hoàn thành tại Phi châu. Tôi không có...”

33 Tại sao tôi phải đi Phi châu, trong khi tôi còn sáu, bảy trăm thành phố ngay tại Hoa Kỳ đây, đang gọi tôi, thấy đó, ngay tại đây, không đi đến được Canada, Mexico, hay bất cứ chỗ nào trong những nơi ấy? Tại sao tôi muốn đi đến đó? Nhưng có điều gì đó trong lòng, giục già tôi đi Phi châu. Ở đó, những người ấy, có—có điều gì đó về họ, mà tôi yêu mến, và tôi chỉ muốn đi vì những người da màu này mà thôi. Và có điều gì đó trong nhiều người của họ, các nhà lãnh đạo của họ, họ không cảm thấy tôi nên làm điều đó. Tôi—tôi chỉ muốn đi đến với những người bạn da màu. Đó là nơi mà Chúa đã kêu gọi tôi. Và bây giờ họ có nhu cầu. Nhiều dân tộc ở đó, dân da trắng, có thể có các bác sĩ và mọi thứ. Nhưng họ những thổ dân nghèo sống ở đó, và một nửa phải chết mòn. Tôi—tôi—tôi cảm thấy họ là những người mà giống như sẽ tiếp nhận Nó. Họ là những con người. Có điều gì đó về việc ấy.

34 Khi anh em có được một chức vụ, anh em rất khôn ngoan đến nỗi anh em biết mọi thứ, lúc đó Đức Chúa Trời không thể làm gì với anh em cả. Nhưng nếu anh em đi đến chỗ mà anh em muốn lắng nghe và học hỏi, thì—thì đó là thời điểm của Chúa, có thể bước vào và nói chuyện với anh em.

35 Vì vậy tôi viết lại cho họ một lá thư, và nói với họ điều đó. Tôi nói rằng, “Hãy nhớ, vào Ngày Phán xét, để cho những cánh tay xương xẩu của họ giơ lên từ những cột khói, lên án các ông! Huyết họ đổ lại trên đầu các ông, chứ không phải tôi, bởi vì tôi đã cố gắng trong khoảng mười năm để trở lại.”

36 Thế rồi khi tôi gửi thư đi, trở về, Điều gì đó nói với tôi rằng, “Hãy gặp Sidney Jackson, đi săn một chuyến.” Và, cùng lúc đó, Chúa phán với Sidney Jackson, rằng, “Sư tử bờm vàng, Anh Branham đang cầm trại; Durban, buổi nhóm lớn.”

37 Thế đấy, anh ấy đã qua đây, và anh ấy đã nói với anh em ở đây. Nhân cơ hội này, chúng tôi đã làm báp-têm... Anh ta đã kiên quyết chống lại báp-têm trong Danh Chúa Jêsus Christ này. Còn vợ anh thì tệ hơn anh, chỉ ấy bỏ đi ra ngoài. Anh em có thể... Tôi đang nói với anh em, tôi chưa bao giờ thấy nhiều người tin kính hơn. Họ có khoảng một trăm năm mươi mục sư và nhà truyền đạo ở đó, được báp-têm trong Danh Chúa Jêsus Christ, và họ chỉ làm quốc gia đó nóng cháy lên thôi. Sứ điệp cứ lan tràn Phi châu, ở mọi nơi, các phi công và những người vĩ đại đến, được báp-têm trong Danh Chúa Jêsus Christ.

38 Vậy nên tôi, khi tôi khởi sự đi qua đó, tôi nói với anh em, tôi chưa bao giờ gặp rất nhiều rắc rối trong đời sống, về việc cố gắng để đến đó. Và rồi trong chính giờ phút cuối cùng, chính phút chót trước khi đi, họ viết trong visa của tôi, “Không được tham gia bất cứ loại buổi nhóm tôn giáo nào; chỉ được đi săn thôi.” Ô, thế thì, điều đó quá rõ.

39 Nhưng tôi nói, “Tôi không quan tâm những gì ma quỷ làm, tôi—tôi không thể... Tôi không thể xác nhận về những gì Anh Jackson đã nói về sư tử bờm vàng, và *điều này, điều kia, hay điều khác*. Tôi—tôi không thể chứng minh nó được. Nhưng tôi biết Đức Chúa Trời đã bảo tôi đến ‘gặp Sidney Jackson, và đi săn.’” Và tôi nói, “Tôi sẽ đi.” Và một thời điểm nào đó... Và tôi đã có một trong những chuyến đi tuyệt vời nhất.

40 Tôi đã thấy được điều gì rắc rối. Bấy giờ tôi nghĩ, khoảng tháng Mười, ý Chúa, tôi có thể trở lại và có một buổi nhóm và mọi thứ, sự hợp tác đầy đủ, mọi việc khác nữa, đấy, tại Phi châu bây giờ. Tôi đã xuống tận đáy của nó và biết nó ở tận đâu, điều gì đã gây ra phiền phức đến thế. Trên đây, viết, người này có điều *này* để nói, và người nào đó thì có điều gì đó để nói, còn người *này* thì ở đó. Điều tốt nhất phải làm là, phải tìm thấy, chính mình. Và tôi đã biết được rắc rối là ở đâu, và lý do của nó là gì rồi; đó là bởi vì có quá nhiều người tập trung cùng một lúc, nên chính quyền không muốn để cho tôi làm điều đó.

41 Vậy thì nếu Hội Thương gia Cơ-đốc hoặc tổ chức nào, mà sẽ bảo lãnh cho chúng tôi vào, thì chính quyền tự động... vì đó là tổ chức được đại diện với chính quyền, chính quyền sai lực lượng dân quân đến bảo vệ. Nếu có khoảng hai mươi lăm người từ một giáo phái nào, hai mươi lăm người từ một tổ chức nào khác, họ vẫn sẽ không chấp nhận

điều đó. Phải là lãnh—lãnh đạo của tổ chức này. Và Hội Thương gia Cơ-đốc là một tổ chức phi giáo phái đại diện cho tất cả các giáo hội. Tiến sĩ Simon, người lãnh đạo của họ ở đó, một người rất tốt, tôi đã gặp và nói chuyện với ông. Và họ đang tổ chức các buổi nhóm, và tất cả các giáo hội còn lại đều nhóm với nhau. Anh em hiểu không? Tôi tin rằng chúng ta sẽ có một trong những buổi nhóm lớn nhất từng có ở—ở Phi châu.

⁴² Nhưng quan điểm của tôi là thế này, khi anh em biết rằng anh—anh em đang cố làm điều gì đúng, điều trước tiên là, nếu anh em cảm thấy mình được dẫn dắt để làm bất cứ việc gì, thì hãy tra xét lại với Lời và xem thử điều đó có đúng với Lời hay không, và rồi đừng để điều gì ngăn trở anh em cả. Tôi không quan tâm bao nhiêu chứng ngại mà ma quỷ quăng ra trên đường, cứ bước ngay qua trên chúng.

⁴³ Tôi nói với nhà tôi và tôi đã nói với Anh Wood, khi tôi đến đây, và vài người bạn tôi đã gặp ngày hôm qua: Tôi đã ở đây gần năm năm mà tôi hầu như không biết phải làm cái gì. Thời gian đó thật là sự—sự bòn chôn... Đấy, sự phục hưng tự nó, giữa các giáo hội, đã chết. Mọi người đều biết điều đó. Anh em cảm thấy nó trong đền tạm này. Anh em nhận biết điều đó ở mọi nơi. Đó là một quả đấm, cảm xúc tê liệt. Đó chỉ là điều gì mà không đúng. Chính là bởi vì lòng nhiệt thành về cơn phục hưng đã không còn nữa trong lòng mọi người. Hãy đi vào các nhà thờ, anh em sẽ thấy họ ngồi đó. Còn mục sư thì lòng vòng quanh một sứ điệp và điều gì khác. Và điều trước tiên anh em biết đấy, ông ta hướng nó sang vài hình thức tiệc tùng mà họ sẽ tổ chức, hay điều gì đó. Đường như là một cú đấm chết lặng ở mọi nơi.

⁴⁴ Billy Graham đề ý điều đó; Oral Roberts. Ông Allen gặp phải vài rắc rối, như anh em biết đấy. Oral Roberts có những tòa nhà trị giá năm mươi triệu đô, vân vân, ở trong đó. Ông có một ngôi trường. Và, ồ, không có ai trên công trường truyền giáo hiện nay.

⁴⁵ Tôi đã rời khỏi đây, bởi một khái tượng, đi đến nơi xa kia tận Tucson, để thấy điều Chúa muốn tôi làm. Tại đó Ngài đã gặp tôi nơi ấy, như Ngài bảo anh em ở đây rằng Ngài sẽ làm điều đó, và hình dạng của bảy Thiên sứ, và nói hãy quay về và Bảy Ấn đã được mở. Điều đó hoàn toàn chính xác những gì đã xảy ra.

⁴⁶ Ngài phán, ngày nọ với Anh Wood khi anh đến đó, chúng tôi đi đến cùng địa điểm, và ném lên một hòn đá, nó rơi xuống, Ngài phán, “Trong một ngày và đêm, người...” Một vài, tôi quên mất những lời đó là gì. “Người sẽ thấy vinh quang của Đức Chúa Trời.”

47 Và ngày kế tiếp, một cơn gió lốc đến từ trời, và chúng ta biết chuyện gì đã xảy ra. Khi nó biến đi rồi, họ hỏi cái gì vậy. Tôi nói, “Nó nói ba lời, trong ba tiếng nổ lớn.” Những người ấy chỉ nghe tiếng nổ. Tôi hiểu những gì Nó nói. Và nói, ““Sự phán xét đánh vào Bờ biển miền Tây!”” Hai ngày sau đó, Alaska giống như bị nhận chìm. Sấm sét nổi lên chung quanh, động đất, mọi thứ. Chỉ nhìn chúng thôi, mỗi ngày, động đất cứ làm rung động khắp nơi.

48 Buổi nhóm vừa rồi của tôi, buổi nhóm sau cùng mà tôi đã có, đây sẽ là Sứ điệp đầu tiên của tôi, thật sự, rao giảng kể từ đó. Tôi đã giảng ở Los Angeles, tại Thánh phòng Biltmore, và tôi đã giảng về người đàn ông tự chọn vợ cho mình. Anh em có thể có băng ghi âm về điều đó. “Đó là,” tôi nói, “Nó phản ánh tính cách và tham vọng của anh ta.” Rằng, khi một người đàn ông lấy một người nữ, anh ta chọn một cô gái trẻ, làm vợ mình; anh ta lấy, anh em biết đấy, một cô gái hiện đại đó là một Ricketta thông thường, điều—điều đó chỉ tỏ cho thấy những gì anh ta... Nếu người ấy cưới một nữ hoàng xinh đẹp hoặc một nữ hoàng khêu gợi tình dục, bất kể là điều gì, thì nó cũng bày tỏ bản chất thật của người đó, những gì thật sự có bên trong người ấy. Nhưng một Cơ-đốc nhân, người ấy tìm kiếm tính cách trong người nữ, vì anh ta đang hoạch định một gia đình tương lai với người nữ đó. Anh dự tính, anh ta lấy một người nội trợ. Và tôi nói, “Thế thì, Đấng Christ, theo Lời Ngài ở đây, phán với chúng ta Nhà tương lai của chúng ta sẽ là gì. Loại người vợ gì Ngài sẽ chọn, một dâm phụ giáo phái chẳng? Không bao giờ! Ngài sẽ chọn người nữ có phẩm chất bởi Lời Ngài, và đó sẽ là Nàng Dâu.”

49 Và trong khi ở đó, Điều gì đó đập vào tôi, và tôi đã không biết gì trong khoảng ba mươi phút. Có một lời tiên tri đi ra. Điều đầu tiên tôi nhớ là, Anh Mosley và Billy, cùng tôi ở ngoài đường phố, đang bước đi. Và Nó nói, “Hỡi Ca-bê-na-um, ngươi tự xưng bằng tên của các Thiên sứ,” đó là Los Angeles, thành phố của thiên sứ, đấy, các thiên sứ, “kẻ mà tự tôn cao mình lên trên trời, sẽ bị hạ xuống tới địa ngục. Vì, nếu việc quyền năng đã được làm tại Sô-đôm, cũng đã được làm ở ngươi, thì nó chắc hẳn còn đứng cho đến ngày nay.” Và điều đó tất cả đã xảy ra một cách không có ý thức, với tôi. Anh em hiểu không?

50 Và thế nào tôi đã được cảm thúc, bởi Đấng Christ, để tôn cao Ngài và nói với hội thánh. Tôi nói, “Hỡi các chị em phụ nữ, cho dầu tôi cố gắng đến với các chị thế nào đi nữa, hay rao giảng chống lại những điều này thế nào; và hỡi anh em, anh em thầy giảng; anh em nghiền ngẫm thường xuyên luôn mọi lúc, làm điều đó giống như vậy. Anh em đọc qua Kinh Thánh dường như Lời của Đức Chúa Trời chẳng có gì cả.”

51 Và khi tôi hiểu điều đó rồi, thì tôi đi, tôi nói, “Có một lời Kinh Thánh nói về việc ấy ở đâu đó.” Rồi tôi đi và tìm thấy đó là Chúa Jêsus, qở trách thành Ca-bê-na-um gần bờ biển. Đêm ấy tôi tra cứu Kinh Thánh. Trờ về nhà, lấy sách lịch sử ra; Sô-đôm và Gô-mô-rơ đã từng là một—một thành phố thịnh vượng, một trung tâm đầu não dân Ngoại của thế gian. Anh em biết, thành phố đó, bởi một cơn động đất, đã bị vùi sâu dưới Biển Chết. Chúa Jêsus đứng, và phán, “Hỡi Ca-bê-na-um, nếu Sô-đôm được làm những công việc quyền năng mà đã làm ở giữa mây, thì nó vẫn còn đứng ngày nay. Nhưng bây giờ ngươi phải bị hạ xuống tới địa ngục!” Và khoảng hai trăm hoặc ba trăm năm sau lời tiên tri của Ngài, với tất cả những thành phố ven biển, mỗi một thành trong chúng vẫn tồn tại ngoại trừ Ca-bê-na-um, và nó nằm sâu dưới đáy biển. Một trận động đất đã nhận chìm nó dưới biển.

52 Và rồi lời tiên tri, “Los Angeles sẽ ở dưới đáy biển.” Tôi trờ về nhà, và đi Phi châu. Và trong lúc tôi ở châu Phi, họ có một trận động đất. Và các nhà khoa học... Anh em đã thấy điều đó, nó được chương trình phát thanh cho biết, rằng một số nhà cửa to lớn, đẹp đẽ đã bị ngã sập, tại Los Angeles, và một nhà nghỉ, vân vân. Còn bây giờ có một...

53 Kể từ trận động đất đó, có một vết nứt chừng hai- hay ba tấc trên mặt đất, bắt đầu tại Alaska, chạy vòng qua quần đảo Aleutian Islands, trải dài chừng một trăm năm mươi hay hai trăm dặm dưới biển, rồi chạy ngược lại ở San Diego; tiếp tục ở California, hay Los Angeles, và chạy dài trở lại phần dưới địa phận phía bắc của California ở đó, một nơi nhỏ gọi là San Jose, ngay dưới đó.

54 Và nhà khoa học này phát biểu, khi được phỏng vấn. Chúng tôi xem ti-vi. Ông ta nói, “Bên dưới đó chỉ là dung nham đang sôi sùng sục.” Và ông nói điều này, ông nói, “Đó là một vùng căng thẳng đến nỗi sẽ trào ra,” và nói, “và nó sẽ trào ra.” Và người này-...

55 Người này, nhà khoa học dẫn chương trình đã phỏng vấn nhà khoa học chính này, nói với ông ấy, rằng, “Ồ, thế thì điều đó có thể tất cả bị nhận chìm chăng?”

Ông ta nói, “Có thể à? Nó phải bị!”

56 Người kia nói, “À, dĩ nhiên, có lẽ sẽ nhiều, nhiều năm nữa.”

57 Ông ta nói, “Có thể là năm phút nữa, hay cũng có thể là năm năm nữa.” Ông ta đã chỉ trông mong năm năm.

58 Nhưng ngay khi tôi đứng dưới sự Hà hơi đó, thì sự phán xét xảy đến trên Bờ biển miền Tây, rồi tiếp theo sau ngay ở đây là Los Angeles bị nhận chìm, nó không còn nữa! Đúng vậy. Nó sẽ xảy ra. Khi nào? Tôi không biết.

59 Nhưng, ồ, điều gì đã xảy ra? Anh em biết, chúng ta chỉ còn sáu lục địa hiện giờ. Chúng ta đã có bảy, mà một lục địa đã chìm xuống giữa Phi châu và Hoa Kỳ. Ồ, chuyện đó thuộc về lịch sử, anh em biết điều đó. Vậy thì, nếu nó chìm xuống, thì tôi muốn anh em xem khi nào...

60 Đây là bài giảng mà tôi đã giảng khi, tôi tin, Anh Elij' Perry có thể đã là chấp sự tại hội thánh ở đây lúc ấy, theo như tôi biết. Nhưng bài giảng đó nói rằng, "Giờ sẽ đến..." Tôi đã không biết điều đó cho đến khi Bà Simpson đem đến cho tôi bài—bài giảng ngày nọ. Và tôi đã viết nó ra trong một quyển sách nhỏ, rằng, "Sa mạc..." rằng, "Biển sẽ đổ vào sa mạc." Việc đó cách đây ba mươi năm rồi.

61 Và, dĩ nhiên, Biển Salton nằm khoảng hai trăm bộ dưới mặt nước biển, và nếu như lượng dung nham sôi sùng sục dữ tợn đó, mà trái đất kim giữ bên trong như thế, với hàng trăm dặm vuông, hàng trăm và hàng trăm dặm vuông chìm sâu trong lòng đất, thì nó sẽ phóng một lượng sóng thủy triều đến Arizona. Chắc chắn, sẽ như vậy.

62 Ôi, chúng ta đang ở trong thời kỳ sau rốt, giờ vinh quang, giờ hiện đến của Chúa Jêsus! Ngài phán, "Sẽ có động đất nhiều nơi, thì giờ rối loạn, dân các nước sầu não, lòng người thất kinh mất vía." Ngài phán, "Khi những việc này bắt đầu xảy ra, hãy ngược đầu lên, sự cứu chuộc của các người đang đến gần." Ồ, chào ôi!

Các quốc gia đang tan vỡ, Y-sơ-ra-ên đang thức tỉnh,
 Những dấu hiệu mà các tiên tri đã báo trước;
 Ngày của dân Ngoại đã tính rồi, với những nỗi kinh
 hoàng bối rối;
 Hãy trở về, với đất nước của chính mình, Hỡi dân tan
 lạc. (Chắc chắn làm điều đó!)

Ngày cứu chuộc đã gần,
 Lòng người thất vọng vì sự sợ hãi;
 Hãy đầy đầy Thánh Linh của Chúa, khêu đèn lên và
 làm cho sạch,
 Hãy ngược lên, sự cứu chuộc đã gần rồi! (Đúng thế.)

Các tiên tri giả đang nói dối, Lẽ thật của Đức Chúa
 Trời họ đang chối bỏ,
 Chúa Jêsus Đấng Cứu thế đó là Đức Chúa Trời của
 chúng ta.

63 Anh em thấy bức ảnh hôm nọ, cách mà Ngài đã xoay bức ảnh sang một bên không? Và chính bức ảnh về bảy Thiên sứ được cất lên, xoay nó qua bên phải, và có gương mặt của Chúa Jêsus đang nhìn xuống lại thế gian.

⁶⁴ Anh em nhớ khi tôi giảng *Bảy Thời Đại Hội Thánh*, tôi không hiểu được vì sao Chúa Jêsus đứng đó với mái tóc “trắng” trên đầu Ngài. Ngài là một Người trẻ. Tôi đối chiếu màu trắng đó với Kinh Thánh, nói rằng, “Ngài đến từ thời Thượng Cổ, tóc Ngài trắng như lông chiên.” Chúa Jêsus chỉ ba mươi ba tuổi rưỡi, khi Ngài chịu khổ hình.

⁶⁵ Tôi gọi điện hỏi Anh Jack Moore, một nhà thần học. Anh nói, “Ồ, Anh Branham, đó là Chúa Jêsus trong giai đoạn vinh hiển của Ngài.” Anh nói, “Sau khi Ngài chết, được chôn, và sống lại, Ngài trở về với sự vinh quang đó.” Điều đó nghe có vẻ được lắm với một nhà thần học, nhưng nó không ổn, nó không đụng chạm điều gì đó.

⁶⁶ Tôi đi lên đây và bắt đầu với thời đại hội thánh đầu tiên đó, tại đây Chúa Thánh Linh đã bày tỏ nó. Bây giờ anh em hiểu điều đó ngay trong sách *Các Thời Đại Hội Thánh* của mình. Tôi nghĩ là những quyển sách sẽ được xuất bản chẳng bao lâu nữa, đầy đủ chi tiết trong đó. Và nó tỏ cho thấy rằng Chúa Jêsus là Quan Án. Có một đầu tóc giả màu trắng mà họ thường dùng, đội đầu tóc giả vào và mang nó như một quan tòa, nước Anh vẫn còn làm điều đó khi anh em có thẩm quyền tối cao. Và quay qua một bên trong bức ảnh này, Ngài đứng đó, tóc Ngài đen, anh em có thể thấy nó ở phía bộ râu Ngài, và đầu đội tóc giả màu trắng. Ngài là uy quyền tối hậu, Ngài là Thẩm quyền Tối cao. Thậm chí Đức Chúa Trời phán vậy, chính Ngài, “Này là Con yêu dấu của Ta, hãy nghe Người.”

⁶⁷ Ngài ở đó với các Thiên sứ, Sứ điệp, mà là sự mở ra của bảy cái ấn mà đã bày tỏ *dòng giống con rắn* và tất cả những điều này ở đây. Và nó chứng tỏ rằng đó chính là sự bao phủ của Ngài, ấy là—ấy là Thẩm quyền Tối cao của Ngài. Ngài là Đấng Tối Thượng, và Ngài mang tóc giả, hay—hay bao phủ. Kinh Thánh chép rằng Ngài thay đổi vẻ mặt của Ngài, hoặc Ngài thay đổi chính Ngài, *en morphe*. Từ gốc Hi-lạp của nó là, *en morphe*, có nghĩa là một diễn viên Hi-lạp đóng nhiều vai; ngày hôm nay người ấy là nhân vật này, trong hồi tiếp theo người ấy là nhân vật khác. Ngài là Đức Chúa Trời, là Cha, trong một hồi; Đức Chúa Trời, là Con, trong một hồi khác; và rồi Đức Chúa Trời, Đức Thánh Linh, trong hồi này. Anh em hiểu không? Ngài đây, Lời Ngài vẫn là Tối thượng. Chúng ta đang sống trong những ngày sau rốt.

⁶⁸ Trở về từ châu Phi ngày nọ, tôi hầu như mệt mỏi. Anh em biết, lúc đó buổi tối, và anh em phải đi vòng quanh. Và lúc đó tôi phải đi vòng quanh, rồi lại trở về. Chúng tôi có một chuyến đi tuyệt vời, chuyến đi săn, một trong những chuyến đi thú vị nhất trong đời tôi. Lúc đó Billy đã chụp vài bức ảnh, có lẽ cậu ấy sẽ có lúc đưa cho xem ở đâu đó, và cho anh em xem chuyến đi.

69 Tôi đã có một giấc mơ. Tôi luôn luôn mơ ước được trở lại ở Công ty Dịch vụ Công cộng, bằng cách này hay cách khác. Vì thế tôi—tôi nghĩ tôi hầu như, bị cho là không tham gia nghiệp đoàn khi đi làm... Họ cứ để cho tôi chọn cách riêng của mình, và tôi nghĩ tôi sẽ... Thay vì đi ra bước đi trong hàng lối hoặc gom những hóa đơn, hay làm điều gì đó tôi được cho phải làm, tôi chỉ nói, “À, tôi là ông chủ của chính mình,” thế là tôi cứ đi bơi. Và tôi đi xuống nơi đó và cời... bộ đồ này, và mặc đồ bơi vào. Tôi là chủ chính mình. Rồi tôi nghĩ, “Hay là, điều này không đúng, công ty... Đây là ban ngày, công ty đang trả lương cho mình thời gian này.” Tôi nghĩ, “Lạ thật.” Và rồi tôi nghĩ, “À, tiền mà mình kiếm được trên đường...” Tôi làm người tuần tra và lộ trình lẫn lộn nhau, và tôi nói, “À, tiền mình kiếm được, mình đã làm vài việc, lang thang quanh đây; mình đã mất tất cả vé rồi, và mình nắm tiền của họ và tiền của mình lẫn lộn nhau. Bây giờ làm sao biết ai đã thanh toán hóa đơn đây?” Tôi nghĩ, “Chỉ vì mình không để ý đến!” Tôi nghĩ, “Điều đó không đúng. Có một điều duy nhất để mình làm, đó là, trở về với người quản lý và kể với ông ta.” Đó là Don Willis, tôi nói, “Don à, tôi đánh mất những cái vé đó. Bây giờ đây là tất cả số tiền tôi có, và đây là tiền của họ, lẫn lộn nhau. Hãy để nó đây cho thủ quỹ. Còn mọi người, khi họ đến, họ sẽ có một biên nhận là tôi đã nhận hóa đơn.”

70 Có lẽ nhiều người đang ngồi ngay tại đây mà tôi—tôi... Tôi biết có. Mà tôi thu góp từ họ trong—trong những ngày đó, và tôi... và tôi giao biên lai. Anh em biết đấy, nếu đề hóa đơn quá ngày thì nó chỉ còn mười phần trăm. Và có lẽ, một đô rưỡi, thì chỉ còn mười lăm xu. Nhiều người trong họ sống... Chúng tôi chỉ thích ngồi lại với nhau và nói chuyện, còn họ chỉ đề hóa đơn đó, muốn tôi đến nói chuyện với họ một lúc. Cho mười lăm xu, anh em biết, chỉ ngồi xuống và nói chuyện một lát, và để lấy hóa đơn của họ. Vì thế nó bị lộn xộn, và thật sự có quá nhiều hóa đơn đến nỗi tôi không thể gom chúng hết.

71 Ô, tôi nghĩ đó là cách duy nhất tôi có thể làm. Và tôi thức giấc.

72 Nơi mà chúng tôi sống, Chị Larson, tôi không nghĩ là chị ấy có ở đây, chị ấy rất tử tế với chúng tôi; và chị không thích tôi nói điều đó. Nhưng chị là người rất tốt, và chúng tôi đang sống trong những căn phòng của chị. Chị có hai căn hộ nhỏ, những căn hộ nhỏ nằm gần nhau, chúng tôi đã thuê cả hai cái. Vợ tôi và tôi ngủ tại đây trong—trong căn hộ khác nơi mà hầu như là nơi tôi tiếp đón mọi người khi tôi có thể, và có một cặp giường đôi nhỏ trong đó.

73 Tôi thức giấc. Nàng chưa dậy. Và sau một lát, nàng thức dậy. Tôi vẫy tay với nàng, và nàng nhìn lại rồi chớp mắt vài lần. Tôi nói, “Em ngủ ngon chứ?”

Nàng nói, “Không.”

74 Và tôi nói, “Anh có một giấc mơ kinh khủng nhất. Anh đã trở lại ở Công ty Dịch vụ Công cộng lần nữa.” Tôi nói, “Anh đã làm gì?”

75 Tôi nhớ, khi còn bé, hay thanh niên, tôi đã đi hết những lối đi ở Salem, Indiana, khác... Tôi đi vào, mua một—một bữa điểm tâm, có lẽ một tô yến mạch. Trong cái nắng nóng đó và mọi thứ, và nó thật sự làm tôi đau, ăn điểm tâm. Tôi trả mười xu, món tiền nhỏ bé của tôi. Người quản lý đến và nói, nói, “Anh có biết họ nói gì trong—trong buổi họp không? ‘Ai là người rắc rối đó muốn trả mười xu, cho bữa điểm tâm?’” Nói, “Anh nên trả ít nhất là năm mươi xu.” Bây giờ, tất cả anh em biết, năm mươi xu thì được một bữa điểm tâm ngon trong thời đó.

Và tôi nói, “Ồ, tôi không ăn nhiều như thế.”

Ông ta nói, “Ồ, mọi người đều trả năm mươi xu. Anh nên trả năm mươi xu.”

Tôi nói, “Ồ, tôi không dùng nó.”

Nói, “Bằng mọi giá, anh hãy trả như vậy.” Đó là người quản lý của tôi.

76 Thế đấy, tôi nghĩ, “Ồ, mình phải làm gì? Mình phải trả năm mươi xu, mà ăn có mười xu.” Vì thế tôi ra đường và kiếm những đứa trẻ không có tiền để ăn sáng, rồi cho chúng bốn mươi xu để ăn sáng.

Vậy rồi tôi nghĩ, “À, điều gì có thể... Có lẽ đó là những gì Ngài giữ chống lại mình.”

77 Và tôi nhớ, cách đây không lâu, họ đến theo đường tuần tra, phá cửa sau mà vào, và nói, “Trả lại hóa đơn của anh.” Anh em biết là họ có quyền kiểm tra, nhưng họ phải trả tiền bồi thường cho sự hư hại.

78 Tôi chỉ viết lại và nói, “Ông không mắc nợ điều gì cả.” Tôi nghĩ, “Việc đó sẽ trả cho họ bốn mươi xu. Có lẽ tôi đã chi hai mươi hoặc ba mươi đô-la trong thời gian đó, cho những đứa trẻ. Có thể là điều đó sẽ làm vậy.” Cứ mơ như thế.

79 Rồi tôi có một cây lớn ngoài đó, trẻ con chơi dưới cây ấy, và nhân viên tuần tra... Bây giờ nhân viên tuần tra họ đi máy bay trực thăng. Vì thế anh ta đến và nói, “Billy, đốn cây đó đi được không?”

80 Tôi nói, “Không, đừng đốn nó. Chúng tôi sẽ tia bớt.” Tôi nói, “Anh Wood và tôi sẽ tia bớt nó.”

Nói, “Thôi được, tôi sẽ cho người đến tia nó.”

Tôi nói, “Này, đừng đốn nó nhé.”

Anh ta nói, “Tôi sẽ không đốn.”

81 Tôi đi xa một chuyến. Khi tôi trở về, nó đã bị đốn ngang sát trên mặt đất. Thế là tôi có một vụ kiện, anh em thấy đó. Tôi nói, “Ồi, thưa Chúa, việc này sẽ xóa hết những gì con còn nợ, con biết.” Vì thế tôi cắt đứt điều đó, ổn thôi, không nghĩ đến nó nữa. Thế đấy, tôi vẫn mơ điều đó.

82 Khi thức dậy buổi sáng nọ, tôi nói, “À...” Điều đầu tiên mà chúng tôi làm trong buổi sáng sau khi thức dậy, là cầu nguyện với nhau, rồi cầu nguyện khi đi ngủ vào buổi tối. Và rồi sau khi nài nỉ chuẩn bị bữa điểm tâm cho các con, tôi bắt đầu cầu nguyện. Tôi thưa, “Lạy Chúa, hỡi con là một gã dễ sợ. Con đã làm gì trong cuộc sống, đến nỗi con—con không thể thoát khỏi cái Công ty Dịch vụ Công cộng ấy.”

83 Tôi đi vào và tắm, rồi trở ra. Và điều gì đó dường như nói với tôi, “Có lẽ mình đang phản lại công việc của Ngài.” Tôi nghĩ, “Ồ đây gần năm năm mình đã không làm gì, chỉ chờ đợi Ngài.”

84 Ngày kia đang đứng đó. Họ đã xây cho chúng tôi một căn nhà mới ở trên đó, và Anh Mosley đến, nói chuyện về việc đó. Tôi nói, “Đó thật sự là một món quà nhỏ từ Cha tôi.” Và anh ấy bắt đầu khóc. Tôi nói, “Anh xem, Ngài phán ‘Nếu ai từ bỏ nhà cửa, đất ruộng, cha, mẹ, Ta sẽ ban lại nhà cửa, đất ruộng, cha, mẹ gấp một trăm lần ở đời này, và Sự sống Đời đời ở đời sau.’” Tôi nói, “Thấy đấy, tôi phải rời khỏi đền tạm mà tôi rất yêu mến. Nhà tôi mà Chúa ban cho tôi tại đó, tôi phải lìa khỏi đó. Ngài ban lại cho tôi căn nhà này.” Tôi nói, “Ngài thật tuyệt vời, anh thấy không.” [Băng trống—Bt.] Và anh ấy bèn khóc.

85 Thế đấy, tôi—tôi nói, “Tôi phải đi khỏi đây và biệt riêng mình, đến với sa mạc này.” Và tôi nghĩ, “Không hiểu tại sao Đức Chúa Trời lại đem tôi tới sa mạc, nơi mà không có gì ngoài bò cạp và yêu quái Gila?”

86 Nó không chỉ đơn thuần là một sa mạc, trời nóng, nhưng nó là một sa mạc thuộc linh. Ô, chào ôi! Không có đời sống thuộc linh nào cả, trong các giáo hội, họ chống lại... Tại sao, anh em chưa bao giờ thấy như thế trong đời mình! Thậm chí chúng tôi không có lấy một hội thánh để đến, hay cái gì cả. Và rồi khi... Con người hầu như là chết, về mặt thuộc linh. Tôi để ý điều đó trong những người đến đó, thấy sự khác biệt ở họ, quan sát nó.

87 Vì thế anh em đang ở dưới Thánh Linh của Đức Chúa Trời, và đời sống anh em trở nên ngọt ngào, mềm mại, như nước sanh ra cây cỏ và chồi non. Nếu... cỏ này, ở Arizona, sẽ không mọc; những cây này sẽ là xương rồng, lá nó phát triển thành gai. Nó cũng giống như khi anh em sống vô vị trong hội thánh, mọi người châm chích nhau, anh em biết rồi. Và, thấy đó, anh em phải là dòng nước mưa mềm mại tưới lấy chính mình, kết lá và làm bóng mát cho những kẻ lữ hành đi qua.

88 Và vì vậy Điều gì đó phán với tôi, “Có lẽ người đang đi ngược với công việc của Đức Chúa Trời.” Cho nên, tôi cầu nguyện để nhận được khái tượng.

89 Meda mới mua cho tôi một quyển Kinh Thánh mới; và Anh—Anh Brown, từ trên Ohio, đặt mua cho tôi một quyển Kinh Thánh mới; cả hai quyển đến cùng một lúc, vào lễ Giáng sinh. Tôi đi nhận một trong hai quyển Kinh Thánh mới. Tôi nói, “Lạy Chúa, trong thời xưa, Ngài có một U-rim và Thu-mim.”

90 Hãy nghe, xin cho tôi nói điều này. Dĩ nhiên, chúng không... điều này, không đang ghi âm buổi nhóm này, lý do tôi được hỏi... nói điều này. Cho tôi nói, đừng làm điều này. Đó không phải là một việc tốt.

91 Nhưng tôi nói, “Lạy Chúa, thường thường, khi một người có một giấc mơ, thì họ lấy U-rim và Thu-mim xuống, rồi nói với nó. Và nếu—nếu U-rim và Thu-mim chớp lờ những ánh sáng lên, một Ánh sáng siêu nhiên, thì giấc mơ ấy là thật.” Tôi nói, “Nhưng chức thầy tế lễ đó và U-rim và Thu-mim đó đã qua rồi. Kinh Thánh của Ngài là U-rim và Thu-mim lúc này; Chúa ôi, xin cho con đừng bao giờ làm lại điều này. Nhưng con cầu xin Ngài và cầu nguyện với Ngài, xin ban cho con một khái tượng, phán với con về tại sao con có những giấc mơ này. Và con đã làm những gì? Nếu con đã làm hại, nếu con đã làm điều gì với người nào trên đời, xin cho con biết. Con sẽ—con sẽ—con sẽ làm cho đúng. Nếu con mắc nợ Công ty Dịch vụ Công cộng, nếu con đã làm gì sai trái với họ hay với người nào khác, nếu con có điều gì sai trật với Ngài, xin cho con biết. Con—con muốn làm đúng trở lại.”

92 Chúng ta hãy làm cho đúng, bây giờ. Đừng đợi cho đến một thời gian sau, có thể quá trễ chẳng. Chúng ta hãy làm điều đó bây giờ.

93 Và tôi nói, “Chắc chắn, có điều gì đó trong Lời của Đức Chúa Trời này, từ Sáng thế ký đến Khải huyền, mà nhân vật nào đó trong đó mà Ngài giải quyết, chắc hẳn ở trên cùng một nền tảng chắc hẳn là vấn đề của con. Nếu người nào đã làm điều gì đó, và—và Ngài để mắt đến công việc của người ấy, thì xin để con lật đến chỗ đó trong Kinh Thánh. Và nếu ai đó, bất kể họ đã làm điều gì, nó sẽ dựa vào cách của con. Con đã sai ở đâu, hoặc điều gì đó Ngài muốn con làm, hay không làm, xin để con thấy nhân vật nào đó trong Kinh Thánh giống như thế.”

94 Rồi tôi nhắm mắt lại, cứ để Kinh Thánh mở ra, đặt ngón tay tôi trên một lời Kinh Thánh, Sáng thế ký 24:7. Ê-li-ê-se, đầy tớ trung thành của Áp-ra-ham, một đầy tớ mẫu mực trong Kinh Thánh, được sai đi tìm nàng dâu cho Y-sác. Tôi rùng mình. Chắc chắn, đó là... Điều đó đúng với phần còn lại của Sứ điệp của tôi, là gọi ra một Nàng Dâu.

95 Người nói, “Hãy thế là người sẽ không chọn một nàng dâu nào trong dân này, nhưng hãy đi đến dân sự của chính ta.”

Người ấy nói, “Nhưng nếu người nữ sẽ không theo tôi thì sao?”

96 Người nói, “Thế thì người không mắc phải lời thế này.” Người nói, “Đức Chúa Trời sẽ sai Thiên sứ Ngài đi trước người, để dẫn đường người.” Người đi ra y theo lời chủ và bắt đầu cầu nguyện, và người đã gặp Rê-bê-ca xinh đẹp mà trở nên nàng dâu của Y-sác.

97 Thật là một Sứ điệp hoàn hảo, trở về với Lời, “Hãy đi kiếm Nàng Dâu đó!” Đó là một nhiệm vụ. Đó là điều mà tôi ở đây. Đó là điều tôi đang cố gắng làm, là gọi ra một Nàng Dâu.

98 Hãy nhớ tại California ở đó, buổi nói chuyện ấy về Nàng Dâu, tập dượt, tôi đã nói điều đó ở đây. Cách mà Nàng Dâu xuất hiện đầu tiên, và thấy Nàng đi ngang qua. Rồi đến phiên Hoa hậu nước Mỹ, Hoa hậu Á châu, và tất cả, ôi, thật là những cảnh tệ hại nhất để nhìn! Và rồi đến lượt Nàng Dâu ấy đi qua một lần nữa. Một người trong họ bước ra ngoài, và tôi bảo Nàng bước lại cho đúng; hai người trong họ, đã bước sai. Và đó là những gì tôi được cho phải làm, giữ cho Nàng Dâu bước đúng trong hàng lối, đi tìm người đàn ông đó.

99 Tôi nói, “Lạy Đức Chúa Trời, con sẽ trở về nhà, làm mới lại sự hứa nguyện của con, và bắt đầu làm mới lại.” Vậy đó là những gì chúng tôi đang dự định làm, đó là điều mà tôi có mặt tại đây.

100 Tôi nghĩ hẳn là việc tốt nếu chúng ta làm điều này, bắt đầu vào ngày mười tám, tuần tới, sáng Chúa nhật tới, tối Chúa nhật tới; Chúa nhật kế tiếp, và Chúa nhật kế tiếp nữa. Bao nhiêu người nghĩ rằng điều đó hẳn là tốt? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Cảm ơn anh chị em.

101 Bây giờ tôi muốn anh em làm đôi điều cho tôi. Nếu anh em đã thông báo cho người nào rằng sẽ có—sẽ có buổi nhóm vào ngày hai mươi tám, xin anh em thông báo lại cho họ, rằng chúng ta không thể tổ chức được. Nói, viết thư cho họ, hay bằng cách nào đó. Chúng tôi không muốn mọi người đến rồi bị thất vọng, nhưng chúng tôi không thuê được hội trường.

102 Anh em thấy đấy, chúng tôi không thể có được điều đó. Và vậy vì buổi nhóm vừa rồi có quá đông người dự ở đó, và mọi thứ, họ chỉ... Anh em biết công chúng họ như thế nào rồi, và họ... Ô, chúng ta đang sống trong những ngày cuối cùng, chỉ thế thôi. Và họ nói rằng nhiều người đến đông đúc và quấy rầy trường học, và họ đã ở đó quá sớm, rồi họ làm *điều này*, hay *điều kia*, hay điều gì khác, và nơi đó quá đông nghẹt, cảnh sát chữa cháy làm *điều này* và *điều kia*. Và, thế đấy, anh em biết rồi.

103 Vậy chúng tôi sẽ chuẩn bị bài những Tai vạ ấy và những Tiếng kèn ấy, tôi muốn đưa chúng vào. Tôi đã nói với anh em tôi sẽ giảng. Chúng đến dưới một điều khác. Bài những Tai vạ đến, rồi những tiếng kèn cũng vậy; nhưng chúng tôi muốn giảng cả ba bài liên tục, và mang nó đến, nó có liên quan với nhau.

104 Bao nhiêu người đã đọc bài của Anh Vayle, viết lại điều đó, sửa sai và chỉnh ngữ pháp cho tôi? Anh em đã đọc nó chưa? Anh em có đọc, hai hay ba người. Tôi nghĩ là anh đã làm một công việc thiết thực, Anh Vayle à, một công việc thiết thực! Anh, tôi nghĩ là Chị Vayle đã làm việc đó; còn anh chỉ ghi chép lại. Chị—chị ấy là một... Xem đây, tôi không phải lúc nào cũng chống lại phụ nữ, phải không, Chị Vayle?

105 Vậy bây giờ chúng ta hãy, dành thêm mười lăm, hai mươi phút nữa, đọc một đoạn Kinh Thánh ở đây.

106 Và tôi có một quyển sách nhỏ ở đây. Tôi đã nói, tôi tin rằng, đó là Anh Vayle, hay là, ai đó, hay tôi tin đó là Roy Borders. Anh Vayle mua cho tôi quyển sách ấy. Tôi muốn làm một sách giáo khoa nhỏ.

107 Nhưng nếu như người nào đó đã từng nhìn những gì mà tôi gọi là ghi chú! Giống như tôi muốn giảng về Sao Mai, tôi sẽ vẽ một ngôi sao. Và nếu tôi muốn giảng điều gì đó về... Tôi làm tất cả bằng những biểu tượng ở đây, nguệch ngoạc, chẳng ai có thể biết đó là gì. Khi tôi đi ra, và tôi suy nghĩ về bất cứ điều gì, liên quan đến bài giảng, lái xe trên đường, đôi khi xe nhảy lên nhảy xuống, và tôi ghi chú *điều này*, và nói *điều này* và *điều kia*, làm những dấu hiệu nhỏ, dấu thập và những chiếc cầu, và—và tất cả mọi thứ. Như khi tôi muốn giảng về Ngôi sao sa xuống; và tôi sẽ vẽ kim tự tháp đây, vẽ nó ra ở đây và đặt ngôi sao năm cạnh của Đa-vít rơi xuống trên nó. Và tôi biết sẽ dùng đoạn Kinh Thánh ở đâu như thế; và muốn nói đến Môi-se, điều gì đó ông đã làm. Chỉ việc làm những dấu nhỏ đơn giản, như thế.

108 Tôi có làm nhiều dấu như thế ở đây. Và tôi nghĩ, sáng nay, trở lại chỗ đó vì tôi nghĩ tôi sẽ giảng đề tài này trong vài phút ở đây, dựa trên một ghi chú, có lẽ sẽ mất hai mươi phút.

109 Và thế thì tôi sẽ không chiếm buổi nhóm của Anh Neville tối nay. Tôi—tôi—tôi sẽ nghỉ tối nay, nghe anh ấy giảng.

110 Và rồi, ý Chúa, sáng Chúa nhật tuần tới chúng ta sẽ khởi sự hầu việc. Và xin tất cả anh em giúp tôi, và chúng ta sẽ cầu nguyện, bởi vì chính là trong lòng tôi cố gắng... Họ nói, “À, chúng ta có thể đi đến Louisville hoặc chúng ta có thể đi xuống New Albany.” Nhưng buổi nhóm được cho là dành cho Jeffersonville. Tôi sẽ đi Louisville và New Albany, vào những lúc khác, nhưng điều này được cho là ở Jeffersonville đây.

¹¹¹ Bây giờ chúng ta hãy cúi đầu một lát trong khi chúng ta... Tôi đã nói chuyện với anh chị em ở đây khoảng ba mươi phút. Chúng ta hãy thưa với Ngài một lát.

¹¹² Lạy Chúa Jêsus, chúng con là—chúng con chắc chắn là một dân được phước, trên sự suy nghĩ của chúng con, trên sự hiểu biết của chúng con. Vì, nếu có một nhà quý tộc đến giữa chúng con, như cá nhân nào đó từ nước khác đến, hay một nhà ngoại giao lỗi lạc nào đó, thì chúng con nghĩ đó thật là vinh dự khi một người cao quý như vậy đến giữa chúng con rồi. Nhưng ngày hôm nay chúng con có Đức Chúa Trời trên Trời, không những ở giữa chúng con, mà còn ở trong chúng con, ngự trị, sống Sự sống của Ngài qua chúng con. Và chúng con rất biết ơn Ngài về điều này, Chúa ôi! Điều đó, dĩ nhiên thật là vượt xa ngoài sự hiểu biết của chúng con.

¹¹³ Nhưng bây giờ chúng con đang nói về các buổi nhóm, và việc đi châu Phi, và những việc mà chúng con cố gắng sắp xếp trong vài ngày sắp đến này tại Indiana đây. Và dù thế nào chăng nữa, lạy Chúa, xin Ngài dẫn dắt chúng con đến chiếc trại đó, để làm cho khái tượng ấy ứng nghiệm. Vậy công việc Ngài sẽ được thực hiện, chúng con phó thác điều đó theo cách này, với tất cả sự hiểu biết của chúng con. Vì vậy chúng con cầu nguyện, lạy Chúa, nếu có điều gì trái với ý Ngài, xin Chúa bày tỏ điều đó cho chúng con biết, hầu cho chúng con có thể biết để làm theo ý muốn trọn vẹn của Chúa.

¹¹⁴ Bây giờ xin ban phước cho chúng con vài phút kế tiếp này. Xin phán với chúng con qua Lời Ngài, Chúa ôi, vì Lời Ngài là Lẽ thật. Chúng con cầu xin bấy nhiêu điều trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

Xin mở Kinh Thánh ra, đến Mác, chương thứ 8.

¹¹⁵ Anh em thường kết thúc lúc mấy giờ, mười hai giờ? [Người nào đó nói, “Khoảng mười hai giờ.”—Bt.] Được rồi. Vậy thì, bây giờ chỉ một Sứ điệp ngắn ở đây để tôi có thể nói với anh em về Lời, sau khi làm chứng về ở trên đó, vân vân.

¹¹⁶ Mác, chương 8, và chúng ta hãy bắt đầu khoảng câu 34, đến câu 38, lấy câu thứ 38, phần cuối chương đó. Tôi thích đọc những gì Ngài nói, vì tôi biết điều đó là có thật. Bây giờ chúng ta...

Đoạn Ngài kêu dân chúng đến với Ngài cùng với môn đồ, mà phán với họ rằng: Nếu ai muốn theo Ta, phải liều mình, vác thập tự giá mình mà theo Ta.

Vì ai muốn cứu sự sống mình thì sẽ mất; ... còn ai vì có Ta và đạo Tin lành mà mất sự sống, thì sẽ được cứu.

Người nào nếu được cả thiên hạ mà mất linh hồn mình, thì có ích chi?

Hay là có người nào lấy chi mà đổi linh hồn mình ư?

Vì giữa dòng đời gian dâm tội lỗi này, hễ ai hổ thẹn về Ta và về đạo Ta, thì Con người sẽ hổ thẹn về kẻ ấy, khi ngự trong sự vinh hiển của Cha Ngài mà đến với các thiên sứ thánh.

117 Tôi muốn lấy đề tài ngắn từ đó, nếu có thể gọi, thì gọi là: *Hổ Thẹn*. Anh em biết đấy, tôi thích điều đó. “Hễ ai hổ thẹn về Ta và về Lời Ta, thì Ta sẽ hổ thẹn về kẻ ấy.”

118 Vậy thì, từ *hổ thẹn* có thể cũng được dịch là “ngượng.” Anh em biết đấy, điều gì mà anh em... Khi anh em đối diện với điều gì mà anh em thấy ngượng, thì đó là hổ thẹn.

119 Mà, hổ thẹn về điều gì, thì chúng tỏ rằng anh em không tin chắc về điều mình đang nói về. Nếu biết mình đang nói về điều gì, và có sự bảo đảm rằng anh em biết rõ điều mình đang nói về, anh em có thể nói điều đó với bất cứ ai; anh em không hổ thẹn. Nhưng nếu anh em cảm thấy bối rối, không ổn, tỏ cho thấy anh em không tin chắc.

120 Anh em lưu ý là có quá nhiều người như vậy ngày nay, đặc biệt là về chủ đề mà tôi đang nói, “*hổ thẹn về Lời*.” Vậy thì, Ngài và Lời thì như nhau.

Ban đầu có Lời, Lời ở cùng Đức Chúa Trời, và Lời là Đức Chúa Trời.

Lời đã trở nên xác thịt, ở giữa chúng ta, ... Hôm qua, ngày nay, cho đến đời đời không hề thay đổi!

121 Vậy, “Hễ ai hổ thẹn về Ta và Lời Ta,” và Ngài và Lời Ngài là Một, vì vậy hổ thẹn về Lời Ngài giữa dòng đời tội lỗi, hiện nay này, thì “Ta sẽ hổ thẹn về kẻ ấy.”

122 Vậy thì chúng ta đề ý ngày nay, nếu người nào đó nói, “Anh—anh có phải là Cơ-đốc nhân không?” Thật rất nhiều người trả lời, rằng, “Ồ, tôi là Cơ-đốc nhân!” Hiểu không?

123 “Nhưng anh có tin Lời của Đức Chúa Trời, chỗ Nó nói rằng, ‘Những kẻ tin sẽ được những dấu lạ này’ không?”

124 “Ồ!” Thậm chí các mục sư truyền đạo sẽ đổ mặt. Anh em thấy không?

125 Anh em có hổ thẹn về, nói, về sự chữa lành Thiêng liêng bằng phép lạ không? Anh em có hổ thẹn về Phúc Âm toàn vẹn không? Anh em có hổ thẹn về kinh nghiệm ngũ tuần của mình không? Đó là hổ thẹn về Lời Ngài. Đó là Lời Ngài đã trở nên xác thịt ở trong anh em.

126 Vì vậy, Lời Ngài phải tự Nó sống động cho mọi thể hệ. Nó sống động chính Nó trong thời đại Môi-se. Bởi vì, trong thời đó, Kinh Thánh chép, trong Hê-bơ-rơ, chương 1, “Đời xưa, Đức Chúa Trời đã dùng các đấng tiên tri phán dạy tổ phụ chúng ta nhiều lần nhiều cách.”

127 Và những tiên tri đó! Giáo hội đã làm cho tất cả bị xuyên tạc đến nỗi khi... Những tiên tri đó, những sứ giả can đảm đó của Đức Chúa Trời, đã đến mà không có hội thánh, không có giáo phái, không có tổ chức, không có gì cả; bắt chấp vua chúa, vương quốc, các giáo hội, và mọi thứ. Khi các linh mục bị mang đến trước... Họ bị mang đến trước các linh mục, họ không hồ thẹn, bởi vì họ có CHÚA PHÁN NHƯ VẬY trực tiếp với họ.

128 Nếu anh em để ý, đấng tiên tri, trong một sự khôn ngoan của lời, trong Cựu Ước, khi người nói CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, bây giờ hãy nhìn xem người, người đi ngay vào địa vị của Đức Chúa Trời. Anh em để ý, khi người đứng trước mặt vua, CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, người rơi ngay vào trong Đức Chúa Trời, và người hành động như Đức Chúa Trời. Rồi người công bố Sứ điệp của mình, mà Đức Chúa Trời đã phán qua người, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY!”

129 Tôi nghĩ về các tiên tri thời xưa, khi họ đến với Sứ điệp đó, và Nó đã làm các vua bối rối, và Nó làm cho mọi người cảm thấy bất an. Các thầy tế lễ, thậm chí, họ cũng cảm thấy bất an, bởi vì họ được cho là những nhà lãnh đạo, những người tin kính, và khi họ... Lời đến theo cách đó, Lời phơi bày họ, họ cảm thấy ngượng ngùng, hay xấu hổ.

130 Và nhiều lúc chúng ta thấy rằng, không nhiều, quá thông thường ngày hôm nay! Người đó, anh em nói, “Tôi là một Cơ-độc nhân!”

“Anh đã nhận lãnh Thánh Linh kể từ khi anh tin chưa?”

“Ồ! Hừm!” Anh em thấy đó, họ—họ lúng túng về điều Đó.

131 Người nào đó nói, “Anh có thuộc về cái nhóm đó thường la hét, và tất cả thứ chữa lành Thiêng liêng bằng phép lạ không?” Nhiều lần, các Cơ-độc nhân đã thối lui.

132 Họ muốn tuyên bố, nếu—nếu họ có một giáo phái, vậy thì, “Tôi là tín đồ Báp-tít. Tôi là tín đồ Trưởng Lão. Tôi là tín đồ Lutheran.” Họ không hồ thẹn về điều đó.

133 Nhưng khi đến với là một Cơ-độc nhân mà có thể nhận lãnh Lời của Đức Chúa Trời đúng cách mà Lời dạy, thì họ—họ—họ hồ thẹn. “Tôi không thuộc giáo phái nào,” đấy, họ, họ—họ xấu hổ nói điều đó. Họ trở nên như người thế gian, tượng trưng bởi một tổ chức nào đó.

¹³⁴ Vậy thì, điều đó vừa xảy ra mới đây thôi. Trong thời Luther, để nhận biết được chính anh như là tín đồ Luther hay là môn đồ của Luther, ồ, điều đó có nghĩa hầu như là sự chết bởi giáo hội Công giáo. Trong thời Wesley, khi người ta biết được anh không theo giáo hội Anh giáo, hầu như là anh phải bị những người Anh quốc xử tử, để loan báo rằng anh là một người phái Giám Lý. Trong thời đại Ngũ tuần, hầu như là, một điều xấu hổ, để nói rằng anh là—rằng anh là người ngũ tuần, bởi vì ngay tức khắc anh được xem là cuồng tín thánh, hay—hay là người nói tiếng lạ, hay điều gì tựa như vậy. Bây giờ họ đã tổ chức và đi ngay vào với những người còn lại của nhóm.

¹³⁵ Vậy thì khi thì giờ gọi ra đến, mà anh em không thuộc về bất cứ hệ phái nào của nó! Rất phổ biến để nói rằng, “Tôi là người Ngũ Tuần.” Rất phổ biến để nói rằng, “Tôi là tín đồ Trưởng Lão. Tín đồ phái Luther.” Nhưng điều gì xảy ra khi đến lúc mà anh em sẽ phải bước ra và đấu tranh cho Lời, “Tôi không thuộc về bất kỳ hệ phái nào của nó”? Điều đó, điều đó làm xấu hổ.

¹³⁶ Chúa Jêsus phán, “Nếu các ngươi hổ thẹn về Ta, thì Ta sẽ hổ thẹn về các ngươi.” Tại sao Ngài hổ thẹn về anh em? Vì anh em công bố là thuộc về Ngài, mà lại không muốn đi theo Ngài.

¹³⁷ Điều gì xảy ra nếu tôi nói, “Cậu bé này, nó là—nó là con trai của tôi”; nó quay lại và nói, “Ài, tôi là con của ông à? Ông nghĩ gì mà nói tôi là con ông!” Điều đó sẽ làm tôi ngượng. Nó cũng xấu hổ, với con trai của anh em.

¹³⁸ Và đó là cách mà cái gọi là Cơ-đốc giáo ngày nay thường làm. Nếu anh em đặt cho nó cái tên của một giáo phái, được thôi, họ chấp nhận cương vị làm cha của một giáo phái. Nhưng khi đến để chấp nhận cương vị làm cha về Lời của Đức Chúa Trời, Đấng Christ, thì không, họ ngượng. Họ không muốn nói, “Vâng, tôi đã nói tiếng lạ. Vâng, tôi có khái tượng. Vâng, tôi tin sự chữa lành Thiêng liêng bằng phép lạ. Vâng, tôi ngợi khen Chúa. Tôi đã ra khỏi tất cả tổ chức, tôi không cúi đầu trước bất cứ một tổ chức về điều đó. Tôi là tôi tớ của Christ.” Ô, chà, điều đó sẽ thật sự xé họ ra từng mảnh.

¹³⁹ Đêm nọ, có một diễn giả nổi tiếng đến giữa Tổ chức Thương gia Tin Lành Trọn Vẹn tại Chicago.

¹⁴⁰ Xin cho phép tôi dừng đây một chút, để nói điều này. Tôi xin lỗi anh em. Nhưng nhiều lần anh em nghĩ, và tôi cũng nghĩ vậy, rằng điều mà chúng ta đang nói về, Lễ thật của Kinh Thánh, đừng nói Lễ thật giữa những người này. Nhưng, Lời hành động. Đôi khi họ sẽ giận dữ đứng lên chống lại Nó, nhưng thực sự họ không muốn làm vậy. Họ cố tìm ra anh em đang đứng ở đâu.

141 Như câu chuyện kể về một nhóm người say xin, cãi nhau là không có những chuyện như Cơ-đốc giáo. Một người nói, “Tôi biết là có một người theo đạo ấy, đó là vợ tôi.”

Người kia nói, “Ồ, tôi—tôi không tin điều đó.”

Nói, “Nào, chúng ta sẽ... tất cả chúng ta hãy làm như mình say thật sự vậy.”

142 Họ đi về nhà, và làm mọi thứ họ có thể làm. Và—và họ bảo chiên vài quả trứng, và rồi anh ta ném chúng ra trên sàn nhà, và nói, “Em biết chiên trứng tốt hơn như thế chứ!” Cứ hành động kỳ quặc trong nhà. Và họ qua phòng khác, ngã xuống trên ghế. Họ nghe có người khóc lóc, không nói một lời, nói, hát một mình bài hát ngắn.

Chúa Jêsus phải mang thập tự một mình,

Còn cả thế gian không mang sao?

Có một cây thập tự cho mỗi người,

Và có một cây thập tự cho tôi.

Và thập tự giá này tôi sẽ mang,

Cho đến chết tôi sẽ được tự do,

Rồi về thiên quốc đội mào triều thiên.

143 Người say kia nói, “Tôi đã nói với anh cái gì?” Nói, “Cô ta là Cơ-đốc nhân mà!” Thấy đó, họ chỉ thử cô ấy. Và đôi khi thế gian, tôi thấy, họ thử anh em.

144 Vì thế tôi không hề nghĩ điều này sẽ xảy ra, nhưng tối thứ Bảy vừa rồi, tôi tin vậy, hay tối Chúa nhật, diễn giả nổi tiếng đó... Tôi không có chủ ý gọi tên mọi người. Nhưng anh ấy cố gắng, làm hoàn toàn ngược lại. Tôi đang cố gắng giữ các giáo hội ở bên ngoài phong trào thống nhất giáo hội, còn người này thì cố đưa họ vào đó. Vì thế, anh ta đang giảng cho Thương Gia Cơ-Đốc. Mà, tôi cho là đã có buổi nhóm tại Chicago, và tôi nghĩ là vào lúc đó, tôi sẽ có mặt tại Phi châu, vì thế tôi không thể đến được. Người này nói, đến đó và nói, “Phong trào vĩ đại nhất, điều to tát nhất trên thế gian hiện nay, đã từng có; tất cả các giáo hội đang quay về với giáo hội Công giáo, trong phong trào thống nhất giáo hội, và tín đồ Công giáo sẽ nhận lãnh Đức Thánh Linh.” Thật là một cái bẫy nguy hiểm của ma quỷ!

145 Và người lãnh đạo này, Anh Shakarian, chủ tịch của Hội Thương Gia Quốc tế, đứng lên và nói, sau khi người ấy ngồi xuống, nói, “Đó không phải là cách mà chúng ta đã nghe.” Nói tiếp, “Anh Branham đã nói với chúng ta, rằng, ‘Phong trào thống nhất giáo hội này sẽ đưa tất cả giáo hội đến với dấu hiệu con thú.’” Và người đàn ông đó ngồi trên bục giảng. Nói tiếp, “‘Nó sẽ đưa tất cả đến với dấu hiệu con thú.’” Và nói, “Chúng tôi sẵn

sàng tin những gì anh ấy nói là Lẽ thật.” [Người nào đó trong hội chúng nói, “A-men! Chúng tôi cũng vậy!”—Bt.] Và anh ấy nói, “Bao nhiêu anh em muốn nghe Anh Branham đến giảng cho anh em mặt thật của vấn đề này? Xin đưa tay lên.” Và có chừng năm ngàn người. Họ la lớn và kêu khóc, chỉ đến trong một ngày, một ngày.

¹⁴⁶ Anh Carl Williams gọi điện thoại cho tôi, nói, “Anh Branham, anh bạn à, tôi đi ra qua đám đông kia,” nói, “họ đặt những đồng giấy bạc một trăm đô-la vào tay tôi, để mua vé máy bay cho anh đến đây, và trở về.” Xem đấy, chỉ trong một ngày!

¹⁴⁷ Đấy, những người đó, Lời ấy đang dầm thấm trong nơi mà đôi khi chúng ta không biết. Anh em thấy không? Nhưng, đấy, khi anh em thật sự... Cho dù thế gian có chống đối Nó bao nhiêu chẳng nữa, dù cho các giáo phái có chống lại Nó thế nào chẳng nữa, Đức Chúa Trời đang chứng minh Nó là Lẽ thật. Khi giờ vĩ đại cuối cùng đến, các sự việc sẽ xảy ra có thể là chúng ta đã không nghĩ đến.

¹⁴⁸ Đúng thế, nó chứng tỏ rằng anh em không tin chắc, nếu anh em ngưng, vì vậy anh em thà không nói đến vấn đề này thì hơn. Nếu anh em sẽ ngưng ngưng về điều đó, anh em sẽ không muốn tranh luận nó; giữ lại.

¹⁴⁹ Nhưng làm thế nào một người được đầy dẫy Thánh Linh, làm sao một người có thể đầy dẫy Quyền năng của Đức Chúa Trời, và tình yêu của Đức Chúa Trời ở trong lòng người ấy, lại có thể nói chuyện vài phút với một người mà không đề cập một tí nào đến tình yêu đang có trong lòng mình? Đấy, có điều gì đó mà nó—nó xảy ra; anh em không thể làm điều đó được.

¹⁵⁰ Đây là, phải là thời đại gian ác đó mà Chúa Jêsus đã nói đến. Người ta hồ thẹn về Lời và về Thánh Linh của Đức Chúa Trời mà hành động bên trong họ. Nhưng khi Lẽ thật được làm cho rõ ràng với mọi người, thì chính Đức Chúa Trời, chính Ngài, bày tỏ chính Ngài qua Lời.

¹⁵¹ Vậy thì, bất cứ ai cũng có thể đưa ra tuyên bố nào đó. Và chúng ta đã có điều đó trong những ngày này, nơi mà có quá nhiều lời công bố được công bố, điều đó thật là kinh khủng. Nhưng, anh em biết đấy, nếu có một Lẽ thật, thì nó phải là bởi Lời. Bởi vì, họ nói họ có tất cả mọi thứ, có dầu chảy qua con người, và huyết đổ ra từ bàn tay họ, và phụ nữ thì làm hậu thuẫn cho họ trong huyết này, và dầu chảy xuống giày của họ, rồi nâng giày họ lên và đổ dầu ra ngoài, và ếch nhái nhảy ra rồi nhảy xuống bụi giảng, và đủ thứ như thế. Không có chuyện như thế trong Kinh Thánh. Không có lời hứa về bất cứ điều gì như thế, trong Kinh Thánh. Chỉ có, Kinh Thánh nói, “Trong thời sau rốt, linh ấy rất gần gũi nó sẽ đổ dành chính những kẻ được Chọn nếu có thể được.” Nhưng không có lời Kinh Thánh nào về điều đó.

¹⁵² Nhưng khi đến với Lời thuần khiết, chân thật của Đức Chúa Trời, được xác chứng bởi Đức Chúa Trời, Nó dường như thậm chí làm hồ thẹn phe phái khác, đến tận gốc rễ. Thấy đó, có sự hồ thẹn về Nó.

¹⁵³ Nhưng Nó là một thực tại với đàn ông hay đàn bà, trai hay gái, thực sự là Cơ-đốc nhân chân chính. Khi Đức Chúa Trời hứa ban báp-têm bằng Thánh Linh, và anh chị em nhận lãnh Nó, có Điều gì đó ngự trị trong anh chị em, mà không có gì có thể thay thế Nó được. Khi một người từng gặp gỡ Đức Chúa Trời; không phải là trong xúc cảm nào đó, nhiệt tình nào đó, hay sách giáo lý hay tin điều nào đó, hay một giáo điều mà anh ta chấp nhận cho—cho yên thân, nhưng khi người đó thực sự đi đến chỗ như Môi-se, ở phía sau đồng vắng, bước tới mặt đối mặt với Đức Chúa Trời Toàn năng, và anh em nghe thấy Tiếng phán cùng anh em, chính xác với Lời và lời hứa của thời đại, có điều gì đó Nó tác động tới anh em! Đây, anh em không hồ thẹn về Nó, Nó làm điều gì đó với anh em. Bây giờ, chúng ta hãy xem nào, chỉ còn mười lăm phút nữa.

¹⁵⁴ Có một số người tin nhận kinh nghiệm như vậy. Và như hôm nay tôi nói với anh em, không phải như một giáo hội hay như một giáo phái, tôi nói với anh em như một cá nhân; không phải vì anh em đến đây với đèn tạm nầy, nhưng vì tôi yêu anh em và anh em yêu tôi, chứ không phải vì điều đó. Xin cho tôi nói với anh em như một xác thịt hay chết, rằng ngày nào đó anh em sẽ đi đến kết cuộc của đời nầy. Và có thể là tôi không có ở đó, và thầy giảng khác có thể không có ở đó. Nhưng chỉ có Một Đấng mà có thể gặp anh em tại đó, và đó là Đức Chúa Trời. Còn anh—anh em lắng nghe Nó, và không phải “vợ tôi là một Cơ-đốc nhân tốt” hay—hay “chồng tôi là Cơ-đốc nhân tốt,” nhưng, “Tôi có sống đúng với Chúa không? Tôi đã gặp Chúa như thế chưa?” Không phải vì “mục sư của tôi đã gặp Chúa,” hay là vì “chấp sự của tôi đã gặp Chúa,” nhưng, “Tôi đã gặp Ngài chưa?” Không phải vì “Tôi la hét,” không phải vì “Tôi nói tiếng lạ,” nhưng vì, “Tôi đã gặp Ngài như một Người!” Lúc đó anh em sẽ chẳng hề hồ thẹn về điều Đó, có Điều gì mà rất là hoàn hảo và tinh khiết, và có thật.

¹⁵⁵ Và nhớ rằng, anh em có thể gặp một linh mà hành động như Đức Chúa Trời. Anh em có thể gặp một linh, sẽ làm *điều nầy, điều kia*, hay *điều nọ*; theo dõi nó một chút và thấy cách nó khác với Lời Chúa thế nào. Anh em có thể gặp một linh mà sẽ nói với anh em rằng anh em được cứu, và cho anh em một cảm giác vinh quang, rồi anh em la hét lên; thế thì khi nó đến chối bỏ Lời, làm sao Thánh Linh có thể, đã viết Lời, lại phủ nhận Lời của Chính Ngài? Thánh Linh đó phải xác nhận từng lời hứa của Chúa bằng một tiếng “a-men”! Nếu không, thì anh em chưa bao giờ gặp Chúa, anh em đã gặp một linh lừa dối. Và thế gian đầy dẫy nó ngày hôm nay!

156 Khi anh em thấy Chúa giáng xuống và tuyên bố, rằng Ngài sẽ làm một việc nào đó, rồi nó đến lại và làm điều đó, lần này đến lần khác tiếp theo, thì anh em nhận được một Linh chân thật của Đức Chúa Trời.

157 Làm thế nào một Linh ở cùng một người, Chúa Thánh Linh đã viết Kinh Thánh, rồi quay lại và phủ nhận rằng, “Điều đó không đúng, Điều ấy nói về một ngày nào khác kia” không?

158 Ngài phán, “Lời hứa thuộc về các ngươi, con cái các ngươi, và thuộc về hết thảy mọi người ở xa, tức là bao nhiêu người mà Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta sẽ gọi.” Đó là Công vụ 2:38. Làm sao một linh có thể chấp nhận bất cứ điều gì khác với điều Đó, mà thuộc về Đức Chúa Trời, trong khi Hê-bơ-rơ 13:8 nói, “Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi”?

159 Điều gì xảy ra nếu người nào đó nói, “Ô, tôi tin Ngài là một triết gia. Ngài là một người tốt. Ngài là một đáng tiền tri. Nhưng theo như quyền năng của Ngài...”

160 Tôi nói với George Smith một đêm nọ, chàng trai đi với con gái tôi, Rebekah; một thanh niên tốt, hát tôn vinh trong đền tạm ở đây. Một chàng trai Báp-tít vừa lấy tên ra... nói, “Rút tên tôi khỏi thứ đó! Tôi không muốn liên quan gì với nó.” Và có một cô gái trẻ... Họ có một hội đồng, giáo hội Báp-tít nào đó, ở trên đời.

161 Và—và người ta chống báng tôi dữ lắm, tất cả họ ở ngoài đó, và gần như không... Họ không việc gì chống lại tôi; chính là chống lại Lời này. Tôi, như một con người, họ không thể nói điều gì chống lại tôi, tôi chưa hề làm gì hại họ cả. Nhưng Đó là những gì họ sợ. Hiểu không? Bây giờ chúng ta đã...

162 Họ tổ chức buổi nhóm này ở trên đó, đúng hơn, và họ có, đã có một nhà truyền giáo dự ba đêm cuối cùng của hội nghị trọng thể này, trên đồi nơi trời mát dịu. Tinh cò, nhà truyền giáo này đứng lên và giảng trong Mác 16, và ông nói rằng, “Có nhiều người ngày nay không thể tin vào sự chữa lành Thiêng liêng bằng phép lạ.” Ông nói, “Tôi ở Ấn-độ. Tôi là người Ấn-độ. Khi tôi ở Ấn-độ thì một người ở nước Mỹ đây, tên là Anh Branham, đến.” Vị mục sư bắt đầu chuyển sang làm chứng. Nói, “Vợ tôi lúc ấy đang hấp hối vì bệnh ung thư. Tôi bị mù,” hay điều gì đó giống như thế. “Ông ta đã cầu nguyện cho một người trong chúng tôi, rồi một người khác ông gọi ra từ trong khán thính giả, thậm chí không biết tiếng mẹ đẻ của chúng tôi, và công bố Quyền phép của Đức Chúa Trời.” Và nói, “Chúng tôi đây này, được chữa lành!” Ôi, họ cố ngăn ông ta lại. Họ không thể làm được. Điều đó, anh em thấy đấy, xảy ra ngay trong hội đồng của chính họ.

163 Rồi họ thậm chí còn phủ nhận bất cứ điều gì. Và một số người, ngay cả... chị của chàng trai này, trong nội bộ của họ, cũng không có gì để nói. Họ muốn biết cô ấy có còn liên hệ gì không, tìm mọi cách để phát hiện.

Một trong các cô nói, “Ồ, tôi tin điều đó.”

164 Rebekah và George đi gặp thiếu nữ này. Rồi cô ta đi và dẫn theo một cô gái bị mắc một—một... hầu như, bị bệnh chậm phát triển. Vì thế họ mời tôi đến gặp cô gái ấy, đêm nọ. Và tôi đi qua đó, thiếu nữ đang ngồi đó, và tôi nói, “Cô là tín đồ à?”

165 Cô ấy nói, “Không, tôi không biết mình có phải là tín đồ không nữa.” Thế đấy, cô ta không phải bị bệnh chậm phát triển; chỉ là một tà linh ở trong cô. Họ không nhận biết điều đó. Đấy, nó chiếm lấy quý vị, mà quý vị không biết. Nó đến, rồi đánh bại dữ dội người đó, mà họ không biết.

166 Phụ nữ đi ra đường phố ở đây, mặc quần đùi, họ không nhận biết. Họ có thể, họ có thể có khả năng có thể chứng tỏ mạnh mẽ và thể thốt với điều đó, rằng họ chưa bao giờ làm bất cứ điều xấu nào chống lại chồng họ, hay vân vân, như thế. Nhưng trong lòng họ, họ không nhận biết, song tà linh đã chiếm lấy họ. Họ bị nó chiếm hữu. Tại sao một phụ nữ lại muốn cởi áo quần ra, cởi ra trước đàn ông? Chỉ có một người duy nhất làm điều này, trong Kinh Thánh, và họ là kẻ mất trí. Những người khác thì cố che phủ chính mình; họ không biết. Nó rất xảo quyệt, rất tinh vi! Anh chị em phải tỉnh thức, hãy cân chính mình bằng Lời của Đức Chúa Trời, và xem thử mình đang đứng ở đâu.

167 Cô gái trẻ này nói, “Ồ, họ bảo với tôi rằng tôi đã được báp-têm từ khi còn nhỏ.” Nói, “Tôi không biết nên tin điều đó hay không.”

Tôi nói, “Cô không tin Chúa Jêsus Christ à?”

168 Và cô nói, “Ồ, tôi không biết là tôi tin hay không.” Cô ta nói, “Thứ trò phù phép nào đó, tôi không tin.”

169 Tôi nói, “Ồ, dĩ nhiên, cô không tin vào trò phù phép.” Tôi nói, “Nhưng cô có tin rằng Ngài chính là Con của Đức Chúa Trời không?”

“Ồ,” nói, “Ngài có thể như vậy.”

170 Tôi nói, và tôi nói, “Cô có tin rằng hôm nay Ngài cũng như vậy không, Đức Chúa Trời đó muốn cứu cô?”

171 Cô ta nói, “Có phải là thứ về những phép lạ và thứ như thế không? Tôi không tin điều đó.”

172 Và tôi nói, “Cô sẽ làm gì nếu cô ngồi trong một buổi nhóm và thấy Đức Chúa Trời, Thánh Linh, là Đức Chúa Trời duy nhất ở đó, đang hành động giữa dân sự; Đức Chúa Trời trong cương vị làm Cha, Trụ Lửa, và

các tiên tri; Đức Chúa Trời trong Con Ngài; rồi Đức Chúa Trời trong dân sự của Ngài? Đó chỉ là các thuộc tính của Đức Chúa Trời, một Đức Chúa Trời cực đại Đấng bao phủ cõi Trời đời.” Tôi nói, “Cô sẽ thấy gì nếu Ngài, ở giữa dân sự Ngài, làm cho kẻ—kẻ mù được thấy, kẻ điếc được nghe, nhìn xuống cử tọa và nói cho người ta biết điều gì sai trật với họ, và làm những việc y như khi Ngài ở trên thế gian này?”

Cô ta nói, “Tôi nghĩ đó chắc là việc đoán số tử vi.”

¹⁷³ Tôi nói, “Cô đang trong tình trạng tệ hơn tôi nghĩ. Tốt hơn cô phải ra khỏi nó nếu như cô bị điên, đấy, cô sẽ không chịu trách nhiệm về những điều cô nói.” Nhưng tôi nói, “Cô bị tà linh chiếm hữu.” Tôi nói, “Khi Chúa Jêsus nói với người đàn bà bên cái giếng về những người chồng của bà, Ngài nhìn về phía đoàn dân và hiểu được ý tưởng của họ, cô có gọi đó là đoán tử vi không?” Thấy đó, chỉ hạn hẹp trong một giáo phái, gọi là tín đồ Lutheran, mà bất cứ điều gì trái lại đều xem là sai cả!

¹⁷⁴ Bây giờ Đức Chúa Trời muốn những người nam được bao bọc trong Lời. Bất cứ điều gì trái với Lời đều sai trật cả! Chúa Jêsus phán, “Thà xung mọi lời của con người là dối, còn Lời Ta là Lẽ thật.”

¹⁷⁵ Có một người trong thời đại rất là khoa học, tên là Nô-ê. Ông đã không hổ thẹn về Lời của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời đã gặp ông, và Ngài nói chuyện với ông. Ông biết đó chính là Đức Chúa Trời. Và Ngài phán, “Trời sẽ mưa!” Trời chưa hề mưa, nhưng ông tin rằng trời sẽ mưa. Đức tin mà ông có, ông không hổ thẹn để thực hành nó. Ông đóng tàu mất một trăm hai mươi năm, trong khi cả thế gian chống lại ông. Ông ta không hổ thẹn về Lời của Đức Chúa Trời, trong thời của ông. Đức Chúa Trời đã cứu ông và cả nhà ông, vì điều đó. Có một... Đối với người khác điều đó dường như thật là đại đột; nhưng, với ông, ông đã gặp Đức Chúa Trời. Dù cho người ta có nói nó phản khoa học đến chừng nào chẳng nữa, điều đó trái ngược, dù người ta có nói đi nói lại rằng “nó không thể nào xảy ra được, nó không thể xảy ra được,” ông đã gặp Đức Chúa Trời!

¹⁷⁶ Đó là những gì xảy ra khi anh em biết rằng mình đang nói chuyện với Ngài! Anh em sẽ nghĩ rằng thật là ngu dại khi ai đó... Vì, tôi biết rằng có vài người trên thế giới vẫn giữ máy để nghe những gì tôi nói là Lẽ thật. Đứng đây và nói, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, tôi sẽ đi Arizona, tại đó tôi sẽ gặp bảy Thiên sứ trong một đám mây,” thế đấy, có một nhóm người đứng đó thấy điều ấy xảy ra. Đêm nọ, tôi có nói điều đó, “Los Angeles sẽ ngã nhào xuống biển.” Nhưng khi anh em gặp Đức Chúa Trời, và Đức Chúa Trời là Đấng không hề dối ý, Đức Chúa Trời Đấng thực hiện chính xác những gì Ngài đã phán Ngài sẽ làm, Ngài

luôn luôn làm điều đó, thế thì anh em chẳng hổ thẹn về Ngài vậy. Anh em không phải đi ngược lại và xấu hổ về điều đó; anh em có thể nói cho cả thế gian biết. Khi một người gặp Đức Chúa Trời, trò chuyện cùng Ngài, và thực tại về Đức Chúa Trời trở nên của người ở trong lòng mình, người đó sẽ không hổ thẹn về Điều ấy.

177 Nô-ê đã không hổ thẹn. Dường như là ngu dại đối với những người còn lại của thế gian, nhưng không phải đối với ông.

178 Mô-i-se, khi ông đứng trước Pha-ra-ôn, ông không hề hổ thẹn khi nói với Pha-ra-ôn rằng những việc này chắc chắn sẽ xảy ra, bởi vì ông đã gặp Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời phán với ông, trong bụi gai cháy. Mô-i-se thưa, “Tôi—tôi có tật cà lăm.” Đó là điều ông có, một trở ngại trong khoa ăn nói.

179 Ngài phán, “Hãy gọi A-rôn anh ngươi. Ngươi là Đức Chúa Trời cho ngươi, và người sẽ là một tiên tri cho ngươi. Ta biết người có tài nói giỏi. Nhưng Ta sẽ ở cùng môi miệng ngươi. Ai đã làm cho con người nói?” A-men. Tôi thích điều đó. Chính là Đức Chúa Trời. “Ai đã làm cho con người điếc hoặc câm, hoặc ai đã làm cho con người nói được?” Đức Chúa Trời.

Ông thưa, “Lạy Chúa, xin tỏ cho tôi vinh quang của Ngài.”

Phán, “Trong tay ngươi có gì?”

Ông thưa, “Một cây gậy.”

180 Ngài phán, “Hãy ném cây gậy ngươi xuống đất,” nó biến thành một con rắn. Ngài phán, “Hãy nắm nó lên lại,” nó biến trở lại thành cây gậy. A-men. Ngài là Đức Chúa Trời. “Hãy đặt tay ngươi vào lòng.” Ông đặt tay vào, rồi lấy ra, tay ông nổi phung trắng. Ngài phán, “Hãy đặt tay ngươi vào lòng lại,” và nó trở lại như tay kia. “Ta là Đức Chúa Trời.”

181 Rồi ông đi ra mắt Pha-ra-ôn và nói những gì Ngài đã phán ông sẽ nói. Ngài phán, “Nó sẽ *như vậy* và *như vậy*.” Hốt đất và ném lên không trung, rồi nói, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, hãy biến thành bọ chét đầy dẫy khắp đất,” thì bọ chét đến. Lấy nước và đổ nó vào sông, và nói, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY,” thì hết thấy sông ngòi và mọi nguồn nước đều biến thành huyết. Gội mưa đá từ trời xuống.

182 Anh em biết đấy, trong thời cuối cùng được cho là có những tai họa giống như vậy lặp lại. Và hãy nhớ, một người phạm tội tà dâm, trong thời đại Kinh Thánh, thì hình phạt cho người đó là bị ném đá đến chết. Hội thánh vô tín sẽ bị ném đá đến chết, bằng mưa đá, đó từng là cách mà Đức Chúa Trời hình phạt. Ngài sẽ ném đá thế giới vô tín này, dòng dõi gian dâm này. Ngài sẽ ném đá từ trời, bằng những cục mưa đá mỗi cục nặng bốn mươi lăm ký. Hội thánh gian dâm sẽ chết, thế giới gian dâm sẽ chết

dưới hình phạt của Đức Chúa Trời, dưới mưa đá, như Ngài đã làm trong buổi ban đầu. Hãy sống đúng với Đức Chúa Trời, thưa hội thánh! Đó là những gì tất cả chúng ta phải làm, quay về với Đức Chúa Trời!

¹⁸³ Tiên tri già Ê-li tám mươi tuổi, cánh tay gầy guộc, đầu hói, râu tóc hoa râm, gương mặt cứng cỏi ngồi đó trong hoang mạc, nhìn thấy tội lỗi của dân chúng. Đức Chúa Trời phán với ông một buổi sáng nọ, rằng, “Hãy đi xuống đó nói với A-háp rằng trời sẽ không có mưa và không có sương cho đến khi nào người kêu cầu điều đó.”

¹⁸⁴ Tôi có thể thấy đôi mắt nhỏ già nua của ông nhìn đắm chiều dưới hàng lông mày đã bạc trắng xoắn lại, cây gậy trong tay, đang đi xuống con đường như một thiếu niên mười sáu tuổi. Bước ngay đến trước mặt vua, và nói, “Sẽ không có ngay cả sương cho đến khi ta kêu cầu.” Ông không hổ thẹn về Đức Chúa Trời hay Lời của Ngài; nói với một ông vua hay bất cứ ai khác. Ông không hổ thẹn. Ông không phải giấu diếm, mà nói rằng, “Này, hỡi A-háp, vua sẽ bị một...”

¹⁸⁵ Điều này làm cho tôi nhớ có vài việc giống như chính chúng ta. Lúc đó tôi nói với dân sự, “Tôi sẽ đi đến một nơi, tôi cần phải có đức tin nhiều hơn.” Đó là lý do tôi trở về nhà lúc này là để có được một—một cuộc dẫn thân mới trong đức tin.

¹⁸⁶ Làm vậy, cũng giống như, khi anh em cầu nguyện cho người ta, anh em xin lỗi, “Ông Quý, xin ông vui lòng đi nơi khác và để cho tôi...?” Không có chuyện đó! Đức tin có cơ bắp, và lông trên ngực của nó. Khi nó nói, mọi thứ khác đóng chặt lại. Đừng đi vào, “Ông Quý, ông đi ra chứ?”

¹⁸⁷ “Hãy ra khỏi đây! Ta là con trai của Đức Chúa Trời, được Đức Chúa Trời ủy thác. Hãy lìa khỏi họ!” Quý đó dõng dạc. Anh em không phải xin lỗi ma quỷ, không có việc gì với nó cả. Không xấu hổ về Lời của Đức Chúa Trời, không hổ thẹn về sứ mệnh của mình, không hổ thẹn về chúng ta là ai.

¹⁸⁸ Điều duy nhất tôi hổ thẹn, là tôi là một Branham, đó là sự sinh ra về phần xác của tôi. Tôi hổ thẹn về những thất bại của tôi.

¹⁸⁹ Nhưng là đầy tớ của Ngài, thì tôi không hổ thẹn! Tôi không hổ thẹn về Lời Ngài. Dầu cho đó là các giáo phái, các vua chúa, các bậc cầm quyền hay có thể là bất cứ ai đi nữa; chỉ sẵn sàng trả lời, khi Đức Chúa Trời kêu gọi.

¹⁹⁰ Môi-se bước đến trước mặt Pha-ra-ôn. Ông không hổ thẹn khi nói với vua rằng họ sẽ không thỏa hiệp và làm mất *quá nhiều* ngày của ông trong đồng vắng.

Người đó nói, “Hãy để phụ nữ ở lại, vì con trẻ của các người.”

191 Ông nói, “Tất cả chúng tôi sẽ đi hết! Ngay cả một cái mũ cũng không để lại, chúng tôi sẽ mang theo tất cả súc vật và mọi thứ.” Ông không hồ thẹn. Vì sao? Ông đã bước vào Ánh sáng của sự giải cứu.

192 Đó là lý do một người nam hay người nữ, đau ốm hay bất cứ thứ gì, một khi bước vào trong Sự Hiện diện của Đức Chúa Trời, và biết rằng Đức Chúa Trời đã chữa lành cho họ, anh chị em đang bước vào Ánh sáng của sự giải cứu. Anh chị em không thỏa hiệp với bất cứ điều gì cả.

193 Sự giải cứu ở trong lòng ông, vì ông đã gặp Đức Chúa Trời là Đấng đã phán, “Ta là Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, Đấng ban cho Áp-ra-ham lời hứa. Và thì giờ, thì giờ cứu chuộc, giải cứu, đã gần. Ta sai người xuống đó để đem họ ra.” Có gì để xin lỗi, về điều đó không?

194 Pha-ra-ôn có thể giết ông. Ông chỉ là một con người. Ông là một người nô lệ. Vua có thể giết ông. Nhưng ông không hồ thẹn về Lời. Ông không đến quỳ gối để van xin Pha-ra-ôn điều gì cả. Ông nói, “Ta đến để dẫn họ đi.”

Pha-ra-ôn nói, “Ồ, người không thể dẫn họ đi!”

195 Ông nói, “Được rồi, thế thì sẽ có tai hoạ về bộ chết trên khắp xứ, cho đến khi nào bệ hạ để cho họ đi.” Và đó là điều đã xảy ra.

Nói, “Ồ, hỡi Môi-se, hãy đem họ đi!”

Nói, “Được rồi. Bây giờ bệ hạ có ăn năn không?”

Nói, “Ồ, các người có thể đi *rất nhiều* ngày trong đồng vắng.”

196 Môi-se nói, “Thế thì ruồi mòng sẽ đến.” A-men. Ông nói, “Sự tối tăm sẽ đến.” Trời tối đến nỗi anh em không thể thấy từ chỗ này đến chỗ kia.

197 Và cuối cùng sự chết đến. Từ Pha-ra-ôn cho đến tôi tớ, sự chết dành cho con trai đầu lòng trong gia đình. Không phải có lời xin lỗi nào với ai cả. Ông là con của Áp-ra-ham, được sinh ra trong Thánh Linh của Đức Chúa Trời, được ban cho sự ủy thác bởi Đức Chúa Trời, Sứ điệp của Chúa, để đi xuống đem dân ấy ra.

198 Ô, há Đức Chúa Trời không thể gọi một điều tương tự như vậy trong thời đại này, để lấy ra trong hội thánh một Nàng Dâu sao? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Đa-ni-ên đã không, hay là...

199 Đa-vít, đúng hơn, đã không sợ hãi trước Sau-lơ. Trong khi mọi người đều sợ hãi Gô-li-át ở ngoài đó, thì cậu không sợ hãi bước tới. Và nói, “Kẻ tôi tớ của vua...” Thiếu niên gương mặt hồng hồng này nói, “Kẻ tôi tớ vua đang chặn bầy chiên cho cha mình, bỗng một con gấu đến và vồ một con chiên. Tôi rượt theo vào trong đồng vắng và giết nó, bằng chiếc trình ném đá này. Một con sư tử khác xuất hiện.” Ô, chao ôi! “Một con sư tử đến và vồ lấy một con chiên trong chúng, rồi chạy biến vào trong đồng vắng, và tôi đã đánh

gục được nó cũng bằng cái trành ném đá. Khi nó tỉnh dậy, tôi đã giết nó.” Cậu nói, “Và Đức Chúa Trời...” Vị vua sa ngã đứng đó, cùng quân lính yếu đuối tuyên bố là hầu việc Đức Chúa Trời trên Trời, mà để cho quân Phi-li-tin không chịu cắt bì đứng đó và thách đố đạo quân của Đức Chúa Trời hằng sống. Nói, “Kể tôi tớ vua cũng sẽ giết kẻ đó. Vì, Đức Chúa Trời là Đấng đã giải cứu tôi khỏi gấu và sư tử, cũng sẽ giải cứu tôi khỏi người Phi-li-tin không chịu cắt bì kia.” Cậu không lấp bắp, không nói, “*có lẽ* điều đó sẽ được thực hiện.” Cậu nói, “Nó sẽ được thực hiện!” Cậu đã không hổ thẹn.

²⁰⁰ Đa-ni-ên, trước mặt vua, không sợ khước từ lệnh vua rằng không ai được cầu xin thần nào, ngoài vua. Ông mở các cửa sổ và nhấc cửa lên, và cầu nguyện ba lần một ngày. Ông không sợ.

²⁰¹ Sa-đơ-rắc, Mê-sác, và A-bết-nê-gô, đã không sợ hãi lò lửa hực đó. Họ nói, “Đức Chúa Trời của chúng tôi có thể cứu chúng tôi. Đức Chúa Trời có thể giải cứu chúng tôi. Nhưng dầu cho Ngài không cứu chúng tôi, thì chúng tôi cũng không quỳ lạy trước pho tượng của vua.” Họ không hổ thẹn về điều đó. Không, thưa quý vị. Không, thưa quý vị. Họ chắc chắn không hổ thẹn về điều đó, bởi vì họ biết.

²⁰² Sam-sôn không hổ thẹn trước quân Phi-li-tin. Khi một ngàn quân lính xông đến tấn công ông, ông nhặt lấy một chiếc hàm lừa. Còn họ đội những chiếc mũ cối, bằng đồng, dày khoảng bốn phân. Sam-sôn đã đánh bại một nghìn quân chỉ với chiếc hàm lừa, và vẫn giữ chiếc hàm ấy trong tay. Ông không hổ thẹn. Ông chỉ nắm lấy cái gì có trong tay, và làm việc với nó. Ông biết rằng Thần của Chúa đang ở trên ông. Ông biết rằng mình được sanh ra là người Na-xi-rê. Ông biết rằng không điều gì có thể quấy rầy ông. Ông là tôi tớ của Đức Chúa Trời. Chừng nào mà ông bước đi trong ý muốn của Đức Chúa Trời, không điều gì có thể cản đường ông, dầu có bao nhiêu vua chúa hay quân Phi-li-tin kéo đến, hay bất cứ điều gì. Đúng.

²⁰³ Giảng không hổ thẹn về Lời của Đức Chúa Trời đến với ông trong đồng vắng, và phán bảo ông đi làm báp-têm bằng nước. Ông không hổ thẹn nói rằng, “Này Chiên Con của Đức Chúa Trời là Đấng cất tội lỗi của thế gian đi,” vì Thần của Đức Chúa Trời ở trên ông. Ông không hổ thẹn trước mặt các thầy tế lễ.

²⁰⁴ Ông không hổ thẹn về Lời của Đức Chúa Trời khi ông bước tới trước Hê-rôt. Vợ của Phi-líp thì đang sống với Hê-rôt. Đi đến thẳng trước mặt vua! Ông già râu rậm này từ trong đồng vắng ra, đi đến đó, không có trường lớp hay điều gì khác, đi thẳng đến trước mặt vua Hê-rôt, và nói, “Lấy vợ của em mình thật là điều trái luật!” Ông không hổ thẹn về Lời của Đức Chúa Trời. Chắc chắn vậy. Ông hoàn toàn không hổ thẹn về Lời đó.

Ê-tiên, ông không hổ thẹn về Lời của Đức Chúa Trời.

205 Đầu tiên, những người ngũ tuần nhóm lại đó trong Ngày lễ Ngũ tuần, đang khi họ nhóm lại trên phòng cao, Đức Thánh Linh giáng xuống trên họ, theo lời hứa của Đức Chúa Trời. Lu-ca 24:49 nói:

... này, Ta ban cho các ngươi điều Cha Ta đã hứa: nhưng các ngươi hãy đợi... trong thành Giê-ru-sa-lem, cho đến khi các ngươi nhận lãnh quyền phép từ trên cao.

206 Và chính lời hứa mà Đức Chúa Trời đã hứa với họ, “Này, Ta ban cho các ngươi điều Cha Ta đã hứa, nhưng hãy đợi ở đây; đừng tìm kiếm thần học hay kiến thức nữa, vân vân, hãy đợi cho đến khi các ngươi được mặc lấy Quyền phép.” Và khi Quyền phép đó từ trên Trời đến, như gió thổi ào ào, họ không hổ thẹn về Phúc âm.

207 Phi-e-rơ đứng lên, nói, “Hãy hỏi cái, ai nấy trong các ngươi. Hỡi đàn ông các ngươi, với bàn tay độc ác, các ngươi đã đóng đinh Hoàng tử Hòa bình, mà Đức Chúa Trời đã khiến sống lại từ trong kẻ chết. Và chúng ta là nhân chứng. Vì đây chính là điều mà Giô-ên đã nói sẽ xảy đến trong những ngày sau rốt, ‘Ta sẽ đổ Thần Ta trên mọi loài xác thịt.’” Phi-e-rơ không hổ thẹn về Phúc âm.

208 Ê-tiên trẻ tuổi, như tôi đã đề cập cách đây vài phút, khi ông trải qua đó như một—một—một cơn biến loạn. Ông không phải là thầy giảng. Ông chỉ là một chấp sự, nhưng ông đã làm chứng khắp nơi về sự sống lại. Ông đã gặp Đức Chúa Trời. Điều đó thật giống như...

209 Có ngăn cản ông à? Ồ, điều đó cũng giống như đặt một—một căn nhà, một căn nhà đang cháy, lửa ra từ nó, trong một ngày gió thổi ào ào, trong thời tiết khô ráo. Tại sao, mỗi khi gió thổi, thì càng làm cho lửa cháy mạnh thêm.

210 Họ kéo ông đến trước Hội đồng Tôn giáo Do-thái. Anh em có nhận biết đó là gì không? Đó giống như Hội đồng Giáo hội Thế giới. Tất cả các tôn giáo hiệp lại, dưới quyền điều hành của Hội đồng Tôn giáo Do-thái. Phe Pha-ri-si, Sa-đu-sê, đảng Hê-rốt, bất kỳ họ thuộc một phe phái nào, họ phải gia nhập hội đồng đó. Và họ vồ lấy ông, không phải chỉ là một tổ chức, mà là một hội đồng lớn bắt lấy ông. “Chúng ta sẽ làm cho nó hết dám cả gan.”

211 Khi ông bước đến, sáng hôm đó, Kinh Thánh nói rằng gương mặt ông như mặt Thiên sứ vậy. Ông nói, “Hỡi các ông và các anh em, xin nghe lời tôi nói với quý vị. Tổ phụ của chúng ta đã ngụ tại Mê-sô-bô-ta-mi trước khi đến tại Cha-ran,” vân vân. Ông tiếp tục và đưa ra lời Kinh Thánh. Rồi khi đã mang thương tích đầy mình, thì Thánh Linh đầy dẫy trên ông, ông nói, “Hỡi những người cứng cổ, lòng và tai chẳng cắt bì kia, các ngươi cứ

ngịch với Đức Thánh Linh hoài; tổ phụ các người thế nào, thì các người cũng thế ấy.” Ông không hổ thẹn về Tin lành, không hổ thẹn về Lời. Ông không xấu hổ trước Hội đồng Tối cao Do Thái. Không.

²¹² Phao-lô nói trước vua A-c-ríp-ba. Là một người Do Thái, được dạy dưới chơn Ga-ma-li-ên, ông là một chức sắc có quyền lớn. Nhưng một ngày nọ, trên đường đến Đa-mách, ông đến trong sự Hiện diện, tiếp xúc với Chúa. Một Thiên sứ giáng xuống từ Trời, trong hình dạng một Trụ Lửa, một Ánh sáng đập vào ông làm ông té xuống đất. Ông chồm dậy, và hỏi, “Lạy Chúa, Chúa là Ai?”

Và Ngài phán, “Ta là Jêsus.”

²¹³ Đứng trước A-c-ríp-ba, ông thuật lại câu chuyện đó lần nữa. Ông nói, “Tôi không hổ thẹn về Tin lành của Đức Chúa Jêsus Christ, vì Đó là Quyền phép của Đức Chúa Trời, để cứu mọi kẻ tin.” Chắc chắn vậy.

²¹⁴ Vậy thì, thưa các bạn, chúng ta đã nói đến con người, qua các thời đại, nhưng chúng ta đã quá giờ rồi.

²¹⁵ Song cho phép tôi nói điều này. Một người đã từng gặp gỡ Đức Chúa Trời, chính là Lời, và Lời được bày tỏ rõ ràng cho người ấy, thì chẳng có gì phải hổ thẹn về điều đó cả. Anh em không ngưng. Tôi chẳng hề hổ thẹn nói rằng tôi tin mọi Lời của Đức Chúa Trời. Chẳng có gì phải hổ thẹn khi Chúa bảo tôi nói điều gì, anh em hãy đi ra công bố điều đó rồi làm theo; tôi chẳng hổ thẹn khi nói rằng tôi được đầy dẫy Đức Thánh Linh; tôi chẳng hổ thẹn nói rằng tôi đã nói tiếng lạ; tôi chẳng hổ thẹn nói rằng Chúa đã ban cho tôi các khả tượng; tôi chẳng hổ thẹn nói rằng Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.

²¹⁶ “Khi các người vì cơ Danh Ta, bị mang đến trước các quan cai trị và các vua, chớ có ngại trước về điều mình sẽ nói, vì đến giờ đó, nó sẽ được ban cho. Điều ấy không phải các người nói, bèn là Cha Ta ở trong các người vậy. Nhưng hễ ai hổ thẹn về Ta và Đạo Ta, trong thế hệ này, thì Ta sẽ hổ thẹn về kẻ ấy trước Cha Ta và các Thiên sứ thánh.” Đức Chúa Trời giúp chúng ta không bị hổ thẹn, nhưng giúp chúng ta là một lời chúng sống động.

²¹⁷ Mỗi người trong Cựu Ước, khi các tiên tri đến, họ trở nên—họ trở nên Lời hằng sống. Họ là Lời. Chúa Jêsus phán họ được gọi là các thần, và họ là thần, vì Lời của Đức Chúa Trời đến với họ. Họ nói, “Ấy là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY.”

²¹⁸ Và bất cứ môn đồ nào của Đấng Christ mà đã được tiếp xúc với Ngài trong sự cứu chuộc, và lòng họ nhận được sự cứu rỗi, họ là một người sở hữu của Đức Chúa Trời. Chúng ta nên sống loại đời sống gì, và chúng ta

nên bước đi như thế nào, và cách chúng ta nên nói chuyện như thế nào, nếu Đức Chúa Trời đang sống cuộc đời của Ngài qua thân thể xác thịt của chính chúng ta? Ai có thể hồ thẹn về điều đó?

219 Nếu tôi được ở trong lực lượng cảnh sát ở đây tại Jeffersonville, đi trên đường phố, trong mọi thẩm quyền, tôi sẽ không hồ thẹn về thành phố. Tôi là một phần của thành phố. Tôi sẽ là một cảnh sát, một phần tử của thành phố, để giữ gìn an ninh trật tự chung. Nếu có người chạy vượt đèn đỏ, thì tôi chẳng hồ thẹn khi bảo với anh rằng anh đã vi phạm, xử phạt anh ta. Đó là nhiệm vụ của tôi, bởi vì thành phố trả lương cho—cho tôi. Tôi sống nhờ vào thành phố. Tôi có thẩm quyền từ thành phố. Dầu cho anh ta có say, hay anh có lý do gì đi nữa, thì họ sẽ ủng hộ tôi. Tôi đứng trên cơ sở của tôi, vì tôi là một cảnh sát và được... Tôi được bổ nhiệm, hay được đặt ở đây để nhận quyền làm việc này. Anh em có trách nhiệm tuân thủ luật pháp và các quyền lợi, cùng các việc, và thấy rằng nó được thực hiện đúng.

220 Thế thì, nếu tôi là một Cơ-đốc nhân và được đầy đầy Thánh Linh, có lời chứng về sự sống lại của Đức Chúa Jêsus Christ, rằng Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi, đừng để ma quỷ nào xúi giục anh em đi quanh quẹo, nói rằng, “Anh đừng làm *điều này* và anh đừng làm *điều kia*.” Anh em cứ làm điều Đó. Đức Chúa Trời đã ban cho anh em...

221 Đây, chúng ta không có quyền lực. Một cảnh sát không có quyền làm một chiếc xe hơi ngừng lại. Điều đó gần như... vào lúc nào đó họ có xe mô-tô ba trăm hay bốn trăm mã lực, thì anh ta có thể làm gì về nó? Nhưng anh ta có thẩm quyền.

222 Và đó là Hội Thánh. Chúng ta có một thẩm quyền, bởi sự sống lại của Chúa Jêsus Christ và Lời được hứa của Ngài, ha-lê-lu-gia, “Những việc Ta làm, các ngươi cũng sẽ làm; lại còn làm nhiều việc lớn hơn điều này nữa, vì Ta đi về cùng Cha.”

223 Đừng hồ thẹn về Ngài giữa dòng đời này; đây tội lỗi, phức tạp, dòng đời cuối cùng sẽ từng có trên thế gian, gian dâm, đây tội lỗi này, và đây đây tất cả sự đau lòng thối nát này. Tất cả, mọi việc mà đã là khuôn phép đều trở thành không còn thích hợp. Chính trị quốc gia, ô uest! Các nước tan rã.

224 Trở về với rừng rậm nhiệt đới ở Phi châu, những người đi săn thú rừng, họ phải mang theo những chiếc ra-đi-ô công suất lớn để nghe Elvis Presley, Pat Boone, và những kẻ đó họ cũng nhảy nhót theo lối nhạc kích động và quần quai. Và những thổ dân, thử xem họ hành động theo điệu nhạc đó, giật giật cái đầu và hành động như các ca sĩ đó, các thổ dân đứng nhìn họ. Nhưng, anh em thấy, họ không phải là những người Mỹ như Pat Boone, và Elvis Presley, và Ricky Nelson, thế mà họ làm y như các người đó. Họ không phải

là những tên Giu-đa theo kiểu đó, nhưng họ... Thấy đấy, đó là một thần. Và thần đó không chỉ ở Mỹ, nó lan tràn trên cả thế giới, để đem họ đến trận chiến A-ma-gê-đôn. Họ hành động như thế, cho dù họ là... Bất kể họ là người nước nào, Phi châu, Ấn-độ, hay bất cứ nơi đâu, cái điều thô tục và thứ ấy đã tràn lan trên cả thế giới, do chỉ một người bắt đầu điều đó.

225 Phúc âm và Quyền năng của Đức Chúa Trời Toàn năng cũng vậy, đã trải rộng khắp trên thế giới! Và thời điểm phân rẽ bây giờ đang đến, khi Đức Chúa Trời đang gọi một Nàng Dâu, còn ma quỷ đang gọi một giáo hội. Hãy cho tôi là một phần của Nàng Dâu!

Xin chúng ta hãy cầu nguyện.

226 Lạy Chúa kính yêu, chúng con thấy chữ viết tay trên tường, Chúa ôi. Chúng con đang ở thời kỳ cuối cùng. Chúng con biết rằng có những điều vĩ đại phía trước, nhưng tuy nhiên ở đâu đó, nơi nào đó bên ngoài thế giới hỗn loạn này ở đây, vẫn còn có những con người chân thật được định trước cho Sự sống. Điều đó sẽ là không thể được cho một người hoặc hai người; nhưng, Chúa ôi, tất cả chúng con với nhau, xin rải chúng con ra mọi phương trời có thể được, những nơi chúng con rao ra tin tức tốt lành rằng Chúa Jê-sus sắp trở lại, và, thấy đó, cứ rải một chút Bánh dọc đường, một chút Lời. Chim Ưng ở bất cứ nơi nào, họ sẽ đi theo Thức ăn ấy. Cho dù Nó đến bởi một băng ghi âm, hay cho dù Nó đến bởi một lời hay một lời làm chứng, các chim Ưng sẽ đi theo Nó đến tổng hành dinh của Nó. Vì có Lời chép rằng, “Nơi nào có Xác chết, thì chim Ưng sẽ nhóm lại tại đó.” Lạy Chúa Jê-sus yêu dấu, chúng con biết rằng Ngài là Xác Chết mà chúng con ăn. Ngài là Lời, và Lời đã trở nên xác thịt và ở giữa chúng con. Chúng con cầu xin, Chúa ôi, rằng khi chúng con gieo rắc Lời, thì những chim Ưng thật sẽ tìm được Nó.

227 Xin cho chúng con không hổ thẹn khi chúng con đứng trước dân chúng, những người lãnh đạm, độc ác, sùng đạo, bất cứ họ là hạng người nào. Như Phao-lô dạy Ti-mô-thê:

... Chúng ta hãy giảng đạo, cố khuyên, bất luận gặp thời, hay không gặp thời, hãy đem lòng rất nhịn nhục mà bẻ trách, nài khuyên, sửa trị, và... cứ dạy dỗ chẳng thôi.

Vì sẽ có một thời kia khi đó người ta sẽ không chịu nghe đạo lành; nhưng họ theo tư dục... mà nhóm họp các giáo sư với nhau, ham nghe những lời êm tai;

Và sẽ bị tai... Lẽ thật, ... mà xây hướng về chuyện huyền.

228 Chúa ôi, chúng con đang sống trong thời kỳ đó. Ngài đã để cho con sống khá lâu để thấy điều đó xảy ra. Như, điều đó nằm ngay ở đây trong hòn đá góc của đền tạm này ngày nay, của cách đây ba mươi năm.

²²⁹ Lạy Chúa, xin chúc phước cho mỗi người ở đây. Nếu có một anh em ở trong nơi này, Chúa ôi, mà chưa sẵn sàng để gặp Ngài, mà họ thật sự không thể đồng ý với Lời Ngài, và họ chưa gặp Ngài mặt đối mặt và biết rằng Ngài không chỉ bằng hành động nào đó của một—của một—của một sự tin nhận, như là một tín điều hay điều gì đó, nhưng đã gặp Đức Chúa Trời hằng sống; và nếu họ chưa từng trải điều này, lạy Chúa, xin cho họ làm điều đó ngay bây giờ.

²³⁰ Con—con tin rằng Ngài—Ngài thật gần vào giờ này. Con không biết họ là ai. Thậm chí con không biết có ai như thế ở đây, nhưng con thật sự cảm thấy được dẫn dắt để cầu nguyện với Ngài. Không phải là người ta nghe con, vì đó là hình thức giả hình. Đức Chúa Trời cấm. Con không muốn làm một kẻ giả hình. Nhưng con cầu xin điều đó với sự chân thành trong lòng của con, Chúa ôi.

²³¹ Bất cứ ông nào hay bà nào mà Ngài đã phán với họ sáng nay, xin cho họ khiêm nhường không hổ thẹn, nhưng hạ mình xuống tiếp nhận Ngài vào lòng bây giờ, sẽ đến nhóm lại tối nay và được báp-têm trong Danh Chúa Jêsus Christ, đi theo mọi Lời, mọi Lời; nếu họ đã chịu một phép báp-têm khác, hoặc rảy nước, đổ nước. Xin cho họ nhớ (chúng con nữa, Chúa ôi) rằng Ngài đã phán, “Hãy ai bớt một Lời trong Sách này, hoặc thêm một lời vào Nó, phần họ sẽ bị lấy ra khỏi Sách Sự Sống.” Dầu cho họ có cố gắng, đến, ghi tên vào sách, thì nó—nó sẽ không có tác dụng. Xin cho chúng con thành thật và khiêm nhường.

²³² Bây giờ họ ở trong tay Ngài, lạy Chúa. Xin Ngài làm điều đó cho họ như Ngài thấy thích hợp, vì họ thuộc về Ngài. Trong Danh Chúa Jêsus Christ, Con Đức Chúa Trời.

²³³ Giờ này trong khi chúng ta cúi đầu, tôi muốn anh em suy nghĩ thật sự nghiêm túc lúc này. Tôi xin lỗi, trước hết, vì đã trễ mười lăm phút. Bây giờ chúng ta muốn ngân nga. Và anh em cứ suy nghĩ trong lòng lúc này, “Tôi đã thật sự gặp Đức Chúa Trời chưa?” Cứ suy nghĩ một cách thành thật giờ này. Bởi vì, sẽ không có quá nhiều lần có lẽ cho đến... Có thể là lần cuối cùng lúc này, để chúng ta sẽ gặp nhau trước khi Ngài Tái lâm. Nó đã gần rồi, thưa các bạn. Từng lời Kinh Thánh, trông giống như, gần như đã ứng nghiệm. Và có thể là, cho anh em hay cho tôi, đây có thể là cơ hội cuối cùng của chúng ta. Chúng ta có thể chết trước ban đêm.

Cùng đi với Ngài, với Ngài luôn mọi đường.

Tôi có thể nghe, “Con có hổ thẹn về Ta và Lời Ta chẳng?”

Tôi có thể nghe rõ tiếng Cứu Chúa tôi...

²³⁴ Bây giờ cứ tưởng tượng anh em đang nằm chết trên giường giờ này. “Có thể nghe...” Lúc đó có thể là quá trễ, nhưng không phải ngay bây giờ.

“Hãy vui vác thập giá mình, và,” có thể phải hi sinh
bây giờ, “theo Ta.”

Vậy thì, trong lòng anh chị em, trả lời thế này:

Tôi sẽ đi với Ngài qua vườn,
Tôi sẽ đi với Ngài qua vườn,
Tôi sẽ đi với Ngài qua vườn,
Cùng đi với Ngài, với Ngài luôn mọi...

²³⁵ Bây giờ xin chúng ta cúi đầu, chúng ta hãy cứ gơ tay lên và nói:

Tôi sẽ đi với Ngài qua sự phán xét,

Vậy thì, đó là những gì đang diễn ra ngay bây giờ, Ngài đang phán xét chúng ta.

Tôi sẽ đi...

Lạy Chúa, Ngài thấy con phạm tội không? Thế thì, xin tha thứ con.

... qua sự phán xét của Ngài,

Ngài phán xét con là gì sáng nay, Chúa ôi?

... với Ngài qua sự phán-...

Hãy thử con, Chúa ôi, xem thử con có điều ô uế nào chẳng.

... với Ngài, với Ngài luôn mọi đường.

²³⁶ Lạy Cha, chúng con cảm ơn Cha sáng nay vì tất cả những bàn tay này. Con không thấy một người nào mà không đưa tay lên. Con cảm ơn Cha, Chúa ôi. Con—con tin Ngài cũng vậy, Chúa ôi. Không có người nào mà không đưa tay lên, họ sẵn sàng đi qua sự phán xét. Xin phán xét chúng con, lạy Chúa. Nếu trong chúng con có điều sai trật nào, xin tha thứ cho chúng con, Cha ôi. Xin Cha thương xót chúng con, vì chúng con không muốn gặp sự phán xét của Ngài khi sự thương xót không được ban cho. Vì vậy, sự thương xót được ban tặng giờ này, cho nên chúng con cầu xin, Đức Chúa Trời ôi, rằng Ngài sẽ phán xét chúng con và tha thứ tội lỗi của chúng con, theo Lời Ngài và lời hứa Ngài. Và xin để chúng con sống cho Ngài trọn đời của chúng con, không hổ thẹn về Tin lành.

²³⁷ Giờ này, Cha ôi, nếu là ý Cha, chúng con sẽ khởi sự nhóm lại vào ba Chúa nhật liên tiếp, về các buổi nhóm. Xin dọn lòng chúng con cho điều đó, Chúa ôi. Xin chuẩn bị con, Ôi Chúa. Con là người đang đứng giữa trông sự giúp đỡ của Ngài. Con cầu xin Ngài sẽ dẫn dắt và điều hướng con trong những việc mà con nên làm và nói, trong những ngày sắp đến này.

238 Xin dẫn dắt và điều hướng Anh Neville yêu quý của chúng con, là tôi tớ đũng cảm của Ngài, lạy Chúa; và Anh Mann nữa, cùng các chấp sự của hội thánh, và những người trong ban trị sự, và mỗi người nhóm họp tại đây.

239 Xin dọn lòng chúng con, Chúa ôi, hầu cho chúng con có thể, sống trong một—một đường lối Cơ-đốc nhân chân chính, đem nhiều tội nhân đến với Ngài, và đem nhiều thành viên giáo hội đến sự hiểu biết Đức Chúa Trời mà chúng con biết, mà chúng con đã gặp một cách riêng tư, để Ngài cũng là Đức Chúa Trời của họ. Bây giờ, Cha ơi, điều này chúng con không thể làm, chúng con không thể đem họ đến. Nhưng Ngài, Thánh Linh, hành động trên dân sự, những thuộc viên của các giáo hội.

240 Và như kinh nghiệm nhỏ mà con đã có với Ngài sáng hôm nọ, “Hãy đi kiểm cho Con trai Ta một Nàng Dâu. Hãy chọn Nó từ giữa dân sự, giữa những giáo hội. Hãy kéo Nàng Dâu đó ra khỏi.” Xin cho con, trong lời cầu nguyện giờ này, Chúa ôi. Xin Ngài sai Rê-bê-ca đến; con sẽ cố gắng là Ê-li-ê-se. Xin giúp con làm một tôi tớ trung thành. Và xin Đức Chúa Trời trên Trời sai Thiên sứ của Ngài đi trước con, đi trước chúng con, để chúng con sẽ cùng tập họp các thứ với nhau và chọn lựa Nàng Dâu mà Ngài đã chọn. Chúng con cầu xin bấy nhiêu điều trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

241 Bây giờ, tôi xin lỗi vì đã giữ anh em hơi trễ. Hai mươi lăm phút. Đáng ra tôi phải chấm dứt ở đây, cách đây hai mươi lăm phút. Nhưng, bây giờ, anh em thích bài hát quen thuộc đó, “Mang Danh Jêsus Với Anh” không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Bài hát đó hay chứ? Tôi đã hát bài này cách đây khoảng ba mươi ba năm, như là bài hát kết thúc buổi nhóm vậy. Phép báp-têm bằng nước, “Tôi đứng trên bờ sông Giô-đanh bão tố.” Và tôi nghĩ bài này rất hay, “Cứ mang Danh này trong mọi nơi!”

Danh quý báu, Ô thật dịu dàng!

Hi vọng... (Bây giờ bắt tay với người nào đó cạnh anh em.)

Danh quý báu, Danh quý báu, Ô thật dịu dàng!

Hi vọng ở đất và mừng vui ở Trời.

242 Bây giờ hãy nhớ buổi nhóm tối nay, bảy giờ ba mươi, bảy giờ ba mươi tối nay. Bây giờ chúng ta hãy hát một câu này, đây.

Dầu sao cứ mang Danh Chúa Jêsus,

Làm khiên che lẫn tên quân thù;

Khi những cám dỗ vây quanh anh... (Thế thì anh làm gì?)

Kêu Danh thánh đó trong lời cầu nguyện.

Danh quý báu, Ô thật dịu dàng!
 Hi vọng ở đất và mừng vui ở Trời;
 Danh quý báu, Ô thật dịu dàng!
 Hi vọng ở đất và mừng vui ở Trời.

243 Có người nào đến để chịu báp-têm sau buổi nhóm này không? Nếu có, xin giơ tay lên. Người nào muốn được báp-têm không? Hai người, được rồi, sẽ được báp-têm ngay sau buổi nhóm này. Nếu những người còn lại trong các bạn, bất cứ ai muốn chịu phép báp-têm, chúng ta sẽ làm lễ báp-têm trong mỗi buổi nhóm kế tiếp này. Điều duy nhất các bạn phải làm là cầu xin. Chúng tôi sẵn sàng làm lễ báp-têm cho các bạn. Đó là bổn phận của chúng tôi, làm báp-têm cho các bạn trong Danh Chúa Jêsus Christ chúng ta. Ấy là bổn phận của chúng tôi làm việc đó. Chúng tôi rất vui mừng làm việc đó, bất cứ lúc nào. Quý vị nào muốn được báp-têm, cứ đi tới các phòng, ngay sau buổi nhóm, và chúng tôi sẽ tiến hành làm lễ báp-têm bằng nước. Ai muốn đi theo họ, quý vị tin chắc rằng chúng ta ở đây... nếu quý vị đã ăn năn tội lỗi mình và tin nhận Chúa Jêsus làm Cứu Chúa của mình.

244 Quý vị đã là Cơ-đốc nhân trong nhiều năm, mà chưa bao giờ thấy Sự sáng, và Sự sáng giải cứu đã đến giờ này. Một người nữ, một Nàng dâu phải mang Danh! Chúa Jêsus phán, “Ta đã đến trong Danh Cha Ta, mà các ngươi chẳng nhận lấy Ta. Nhưng sẽ có một người đến trong danh của riêng người ấy, thì các ngươi sẽ nhận lấy,” đó là giáo phái của các bạn.

245 Bất cứ người con nào đều đến trong danh của cha mình. Tôi đến trong danh của cha tôi. Anh em đến trong danh của cha anh em.

246 Và Danh của Ngài là gì, Danh của Cha là gì? Jêsus! Ngài, “đã đến trong Danh của Cha Ta, các ngươi chẳng nhận lấy.” Vậy thì Nàng Dâu của Ngài sẽ mang Danh của Ngài, dĩ nhiên.

247 Tôi đã lấy một người nữ, có tên là Broy, và nàng trở thành một Branham.

248 Ngài sẽ đến vì một Nàng Dâu, hãy tin chắc và nhớ điều đó khi anh chị em đến hồ nước.

Xin chúng ta cúi đầu giờ này.

249 Và Anh Vayle ở đây không lạ gì với chúng ta. Anh ấy là một anh em rất quý, đã ở với tôi trong nhiều buổi nhóm, anh cùng vợ anh. Và anh ấy cũng là người ghi lại những bài giảng này và những sự việc vào trong hình thức sách. Anh Vayle, mời anh cầu nguyện kết thúc buổi nhóm, trong khi chúng ta cúi đầu. [Anh Vayle cầu nguyện—Bt.]

HỒ THẺN VIE65-0711

(Ashamed)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào sáng Chúa nhật, ngày 11 tháng Bảy, năm 1965, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Tiếng Đức Chúa Trời Được Ghi Âm.

VIETNAMESE

©2016 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org